

1 V, XE

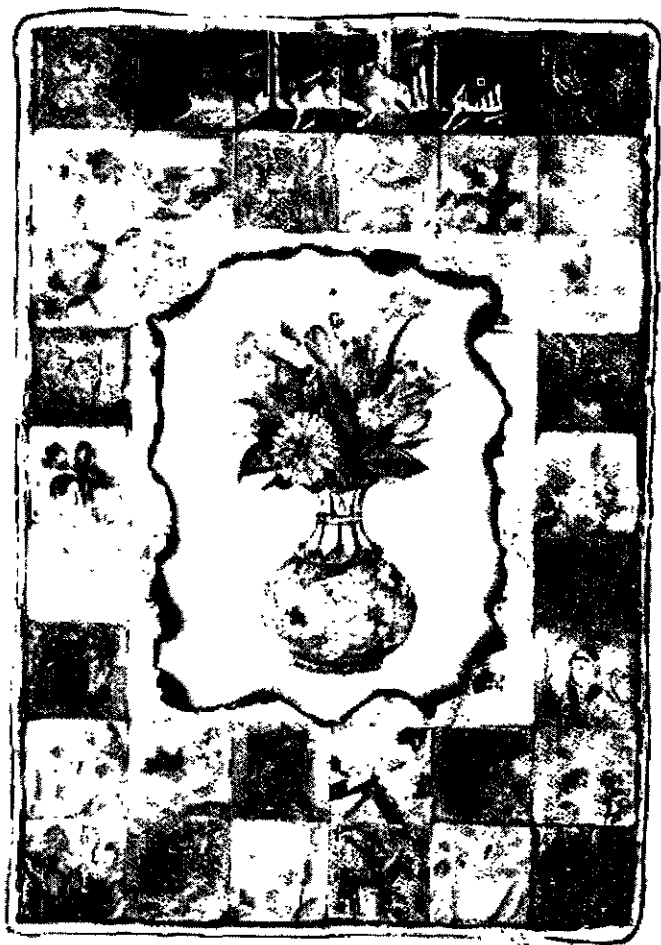
**ИСТОРИИТЕ
НА
ПРОРОЦИТЕ**

СЪСТАВИЛ: АХМАД КАРИМИ

این کتاب با همکاری :
وابستگی فرهنگی سفارت جمهوری اسلامی ایران-صوفیه
و
انتشارات مد بوک به چاپ رسیده است .

© Културно представителство към посолството на ИР Иран – София
София 2001
Съставил: Ахмад Карими
Превод от персийски език: Мехди Маадани и Славена Гергова
Издателство “МЕДБУК” ООД
ISBN 954-9751-13-9

**В ИМЕТО НА АЛЛАХ,
ВСЕМИЛОСТИВИЯ, МИЛОСЪРДНИЯ!**

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА АДАМ И СЪПРУГАТА МУ ЕВА	7
ДЕЦАТА НА АДАМ И ЕВА	12
ПЪРВОТО УБИЙСТВО НА ЗЕМЯТА	16

ВТОРА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА ЕНОХ	18
---------------------------------	----

ТРЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ХУД И АДИТИТЕ	23
----------------------------------	----

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА НОЙ	28
--------------------------------	----

ПЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА АВРААМ	33
ПРОТИВОПОСТАВЯНЕ НА ВОЛЯТА НА АЛЛАХ	34
СБЛЪСЪК С ПОКЛОННИЦИТЕ НА ЗВЕЗДИТЕ	44
РОЖДЕНИЕТО НА ИСМАИЛ	46

ШЕСТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА КАМИЛАТА НА САЛИХ	50
--------------------------------------	----

СЕДМА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПЛЕМЕТО НА ЛОТ И ТЕХНИЯ ПРОРОК	55
---	----

ОСМА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ЯКОВ И ПРОРОКА ЙОСИФ	59
ЙОСИФ В КЛОПКАТА НА ЕДНА ЖЕНА	62

ДЕВЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА ШУАЙБ	78
----------------------------------	----

ДЕСЕТА ЧАСТ

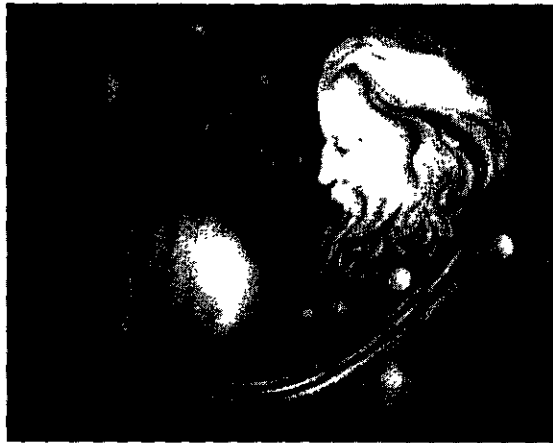
ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА МОИСЕЙ И ААРОН	81
ЕДНО УБИЙСТВО И КРАВАТА, СТАНАЛА ПРИЧИНА ЗА РАЗКРИВАНЕ НА УБИЕЦА	98
КАРУН И ИМАНЕТО МУ	99

ЕДИНАДЕСЕТА ЧАСТ	
ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА ЙОВ	103
ДВНАДЕСЕТА ЧАСТ	
ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА ДАВИД	109
ТРИНАДЕСЕТА ЧАСТ	
ИСТОРИЯТА НА СОЛОМОН, СИНА НА ДАВИД	116
ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ЧАСТ	
ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА ЙОНА	122
ПЕТНАДЕСЕТА ЧАСТ	
ИСТОРИЯТА НА ЖИВЕЕЩИТЕ КРАЙ РЕКАТА РАС	125
ШЕСТНАДЕСЕТА ЧАСТ	
ИСТОРИЯТА НА ЗАХАРИЯ И ЙОАН	127
СЕДЕМНАДЕСЕТА ЧАСТ	
ИСТОРИЯТА НА НЕЗАЧЕЛИТЕ СВЕТОСТТА НА СЪБОТНИЯ ДЕН	130
ОСЕМНАДЕСЕТА ЧАСТ	
ИСТОРИЯТА НА ДЕВА МАРИЯ И ИСУС ХРИСТОС	131
ДЕВЕТНАДЕСЕТА ЧАСТ	
ИСТОРИЯТА НА ОБИТАТЕЛИТЕ НА ПЕЩЕРАТА	136
ДВАДЕСЕТА ЧАСТ	
ИСТОРИЯТА НА ХВЪРЛЕНИТЕ В ЯМИТЕ	140
ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ЧАСТ	
ИСТОРИЯТА НА СПОДВИЖНИЦИТЕ НА СЛОНА	142
ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ЧАСТ	
ЖИВОТЪТ НА ПРОРОКА МОХАММАД	145

ПЪРВА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА АДАМ И СЪПРУГАТА МУ ЕВА

След като създал небето и земята и подредил всичко, съществуващо в тях, Всевишният Аллах пожелал да сътвори същество от глина (пръст и вода) на име Човек. Заповедта Му била изпълнена и Адам и Ева били създадени от пръст. Аллах им вдъхнал от Своя дъх и така Адам и Ева оживели.

Господ събрал ангелите и след като ги известил за творението Си, им заповядал да се преклонят пред Адам.

Ангелите, които били сътворени от огън, казали:

– Творецо! Ти ни създаде от огън, а новото Ти творение е от пръст и вода – най-обикновена глина! Нима не Те прославяме и възвеличаваме достатъчно, та предпочете и избра него пред нас?

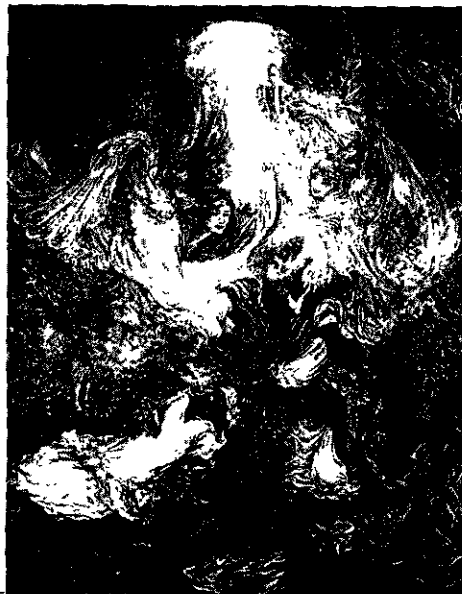
Всемогъщият Аллах им отговорил така:

– Аз зная това, което вие не знаете. Преклонете се пред Адам или бъдете от губещите.

Още веднъж ангелите рекли:

– Господи! Човекът ще пролива кръв на земята и ще се отдаде на разврат, а ние сме чисти и нео-

петнени гори от най-малкия грях. Въпреки това ще Ти се подчиним, защото знаем, че не изпълним ли Твоята заповед, ще бъдем от грешниците.

След тези думи всички ангели се преклонили пред Адам освен един – Иблис. Той не изпълнил Божията заповед и не се съгласил да се преклони пред Адам, тъй като смятал себе си за по-достоеен от него – нали бил създаден от огън. Аллах се разгневил и Иблис бил изгонен от двореца на Единствения и Всемогъщ Бог.

Стремежът към превъзходство на Иблис го лишил от най-голяма чест и го хвърлил в най-презряното място. Всемогъщият Аллах му казал, че мястото му е в ада, защото това е единственото, което заслужава този, който не изпълнява Божиите заповеди, като по този начин проявява изключителна неблагоприятност към създателя си. Виждайки, че е лишен от Божията милост, Иблис казал:

– Господарю! Сега, когато съм лишен от Твое то благоволение, моля Те, дай ми възможност и отсрочка до Съдния ден да се опитам да получа Твоята прошка и да бъда помилван от наказанието.

Молбата на Иблис била изпълнена и Всемогъщият Аллах заповядал:

– Давам ти отсрочка до Съдния ден, но можеш да си сигурен, че ще напълня ада с тези, които тръгнат с теб.

– Аз – отговорил Иблис – ще съблазнявам хората да вършат грехове, да не Ти се подчиняват и да не Ти се покоряват.

Аллах казал:

– Тези, които вярват истински, не ще попаднат в твоите капани и не ще повярват на лъжите ти.

Иблис казал отново:

– Аз обаче ще положа всички усилия да отклоня хората от правия път.

След като вдъхнал на Адам и Ева от своя гръх, Всемилостивият и Всемогъщ Аллах ги настанил в райската градина и им казал:

– Аз създадох всички богатства тук за вас – многобройните видове плодове, зелените дървета, красивите птици и животни, чистите извори, наслаждавайте се на всички тях, но не се приближавайте до забраненото дърво и не вкусвайте от плода му. Пазете се от проклетия Сатана и внимавайте да не се поддадете на неговите изкушения и да не попаднете в капаните му. Ако се докоснете до забранения плод, ще се превърнете в грешници, а ако Ми се покорявате и се подчинявате на заповедите Ми, ще живеете вечно в рая и ще се наслаждавате на безбройните блага, с които съм ви дарил. Любувайте се на това, с което сте дарени, и изпълнявайте Моите заповеди.

Така Адам и съпругата му Ева започнали своя живот в рая. За съжаление обаче животът им в рая не продължил дълго. В образа на възрастен мъж дя-

Волът се промъкнал в райската градина и започнал да върши лоша вините си. Той се възползвал от всеки удобен случай да се сближи с Адам и Ева и да ги накара да вкусят от забранения плод. Сатаната толкова хвалил и разказвал за вкуса и аромата на този плод, че успял да ги съблазни, и без да мислят за последиците и мъдростта, заложенa в сътворението на света, в тях се породило желание да опитат от забранения плод. Няколко пъти се приближавали до дървото, но страхувайки се от последициите, се отказвали. Ева била по-податлива от Адам на изкушенията на дявола и затова Иблис го подстрекавал чрез нея, като питал:

– С какво този плод е по-различен от другите? Много бих искал да зная какъв вкус и аромат има, че ни е забранено да го вкуваме!

Адам и Ева не знаели, че този възрастен човек всъщност е самият дявол и затова под негово влияние Ева често казвала на Адам:

– Явно е, че този старец ни иска доброто, какъв враг би могъл да ни бъде? Той не би ни съветвал да опитаме този плод, ако бе възможно да ни се случи нещо лошо. Досега сме се наслаждавали на всички дарове в рая, защо да не се насладим и на този?

Адам обаче постоянно ѝ напомнял думите на Аллах, че ако вкусят от този плод ще се превърнат в грешници. "Аз не ще вкуся от него", казвал той.

И така Ева настоявала, Адам отказвал, а проклетият дявол продължавал да ги подстрекава и съблазнява във всеки удобен случай.

Най-накрая съпротивата и упорството на Адам били победени. Сатаната променил методите си и използвал нови лъжи. Поради упорството на

Адам се принудил да им се представи като желаещ единствено тяхното добро и благо – това бил последният му шанс за успех. Той се заклел на двамата обитатели на райската градина по такъв начин, че волята на Адам била сломена, и двамата с Ева се приближили до забранения плод, за който някои казват, че бил пшеница, и започнали да ядат от него.

В същия момент от небето се чул вик:

– О, Адам! Ти наруши заповедта, която ти бях дал, и позволи на дявола да те измами. Сега трябва да напуснеш рая. Престъпвайки това, което ти наредих, ти се лиши от вечен живот в тази градина. Ти не използваш правилно разсъдък, с който те дарих, не се отнесе подобаващо към заповедта Ми и се изложи на опасност. Въпреки това Аз ще проявя милост към теб и ще ти дам още една възможност, като те пратя на земята, където ще можеш да използваш разума си, за да различаваш доброто от злото, да страниш от Сатаната и да не се обричаш на гибел, избирайки ада, тъй като съм казал, че ще напълня ада с Иблис и неговите поддръжници.

Така Адам и Ева били изгонени от рая и изпратени на земята, където започнали да работят и да полагат усилия, за да изкарват прехраната си. Въпреки че Адам се разкаял за престъпването на Божията заповед и със сълзи на очи помолил Твореца да му прости и да го върне в райската градина, Бог отказал с думите:

– Аз приемам покаянието ти, но не мога да те върна в рая. Ти можеш да продължиш да живееш на земята, но трябва да запомниш, че враждата между Мен и дявола ще съществува винаги и от теб зависи дали ще се предпазиш от неговите капани. Може

да си сигурен, че ако го последваш, ще бъдеш изпратен в ада за вечни времена.

Така за Адам и Ева не останал друг изход, освен да продължат да живеят на земята. С помощта и съветите на Единствения Бог те започнали да се занимават със земеделие и скотовъдство, а за да се предпазват от гъжда, снега, студа и знойността, си построили подслон.

Животът на Адам и Ева течал така, докато Ева забременяла и след девет месеца родила две деца – момче, което кръстили Авел, и момиче. След известно време забременяла отново и като предния път отново родила момче, което този път кръстили Каин, и момиче. За съжаление имената на момичетата не се срещат в нито един тафсир на Корана, нито пък в някой от достоверните източници.

Животът на Адам и Ева продължил без промени, докато децата пораснали и започнали да помагат на родителите си.

ДЕЦАТА НА АДАМ И ЕВА

Авел, първият син на Адам и Ева, бил строен, умен и работлив младеж. Неговата сестра близначка не била много красива, но затова пък подобно на брат си работела наравно с майка си и баща си.

Авел вярвал в Единния Бог и се стремил да Го опознае. Той бил посветил живота си на заповедите на Твореца, уважавал и почитал майка си и баща си и вършел всичко, за да е доволен Аллах.

По-малкият брат, Каин, бил младеж с плитък ум, глуповат и завистлив. Подтикван от дявола,

той не уважавал родителите си, не се съобразявал със съветите им, които смятал за глупави, и вършел само лоши и грозни постъпки.

Въпреки старанията на Авел да превъзпита малкия си брат и чрез многобройни и полезни съвети да го насочи по верния път, Каин не се повлиявал по никакъв начин. Под въздействието на Иблис той се бил отклонил от правилното и доброто и не обръщал никакво внимание на съветите на брат си. Авел постоянно го напътствал и се опитвал да го накара да повярва в милостта на Аллах, като му казвал:

– Братко, стой далеч от греха! Уважавай майка и татко и се надявай да получиш милостта и благогенствието, което Аллах ни е обещал. Не пропулявай живота си, защото така ще се погубиш.

Каин обаче не се променил и продължил да върши грехове, пренебрегвал Божиите заповеди и не уважавал майка си и баща си. Започнал да мрази Авел от гъното на душата си и основната причина за това било уважението, с което Авел се отнасял към родителите си, и уважението, с което те му отговаряли – това стократно увеличило омразата на Каин към брат му. Всеки път, когато Адам разговарял с Каин, той бащински го напътствал, но Каин не само не се променял, но и омразата му към Авел се разгаряла все повече и така Каин започнал да мисли за отмъщение.

Каин и Авел, които имали съвсем малка разлика във възрастта, израснали и скоро родителите им решили, че е време да ги загомят. Адам, който се радвал на благоволенieto на Аллах да бъде Негов пророк, помолил Твореца да го посъветва по този

въпрос. В тази връзка съществуват две версии и ние сме принудени да предадем и двете. Според първата Аллах посъветвал Адам да ожени всеки един от синовете си за сестрата близначка на другия брат. Адам се зарадвал много и въпреки че по-късно свързването с близки роднини се смятало за един от големите грехове, в този случай и предвид дадените условия Аллах позволил да бъде направено изключение, а оттогава насетне обвързването с близки роднини било забранено завинаги. Бащата предложил този вариант на синовете си, но за негово учудване Каин бил против. Причината била красотата на сестрата близначка на Каин – красотата, която преминавала всякакви граници. Каин не искал да я разменя със сестрата на Авел, която не била особено красива и очарователна. Затова и казал на баща си:

– Скъпи татко, по-добре е всеки от нас да се ожени за собствената си сестра близначка.

Адам предупредил сина си, че това е Божията воля и го попитал:

– Нима искаш да се противопоставиш на Неговата воля и така отново да ни обречеш на страдания?! Не, няма да ти позволя!

Когато се сблъскал със съпротивата на баща си, Каин много се ядосал и решил да убие брат си и така се обрекъл на голям грях.

Според втората версия, която се поддържа най-вече от шиитските¹ факихи², по заповед на Аллах на земята слезли два райски ангела и всеки от

¹ Шиизъм – едно от трите основни направления в исляма. Най-много последователи има на територията на днешен Иран и Ирак – бел. рег.

² Факих – учен, занимаващ се с ислямско право – бел. пр.

братята се оженил за един от тях. За причина за убийството на Авел тези факихи посочват, че когато по заповед на Аллах Агам трябвало да избере един от синовете си за свой наследник и без колебания той избрал Авел, който се отличавал с изключителен морал, свършена вяра и богобоязливост към Аллах и бил истински достоен да замести баща си, Каин бил обзет от неопишуема завист и омраза и решил да убие брат си, като дори му признал намерението си. Въпреки това с благ тон Авел посъветвал брат си да помисли добре за последиците от действията си и да не върши грехове, а да се постарее да се подчинява на Божиите заповеди, дори и ако първоначално не ги одобрява. После Авел се обърнал към Господ и казал:

– Господарю! Аз не ще пристъпя дори крачка извън пътя, благословен от Теб, и ще съм благодарен за всичко, което Ти си ми отредил, дори ако трябва кръвта ми да бъде пролята от ръката на собствения ми брат. Единственото, което искам, е да имам Твоята благословия.

От този момент Каин постоянно търсел сгоден случай да отстрани Авел от пътя си, като мислел, че по този начин ще настъпят по-добри времена за него. Но се заблуждавал, не осъзнавайки, че с тази своя постъпка върши голям грях, тъй като братоубийството представлява сдружаване със Сатаната и неминуемо води до място в най-отдалеченото и прокълнато кътче на ада.

ПЪРВОТО УБИЙСТВО НА ЗЕМЯТА

Накрая Каин издебнал удобния момент и убил Авел. Тъй като не знаел какво да прави и къде да скрие безжизненото и обляно в кръв тяло на брат си, Каин решил да приготви един чувал и да скрие тялото на Авел в него и така тръгнал да търси чувал.

Адам, който бил много разтревожен и разстроен от изчезването на Авел, обикалял навсякъде да го търси. Дирейки изчезналия си син, Адам се натъкнал на Каин и го попитал дали знае къде е брат му. Убиецът отговорил на баща си грубо и непочтително:

– Тамко, да не би да съм негов пазач или пък си го поверил на мен, та мен питаш къде е?

От отговора на Каин Адам разбрал, че по всяка вероятност Авел вече не е жив и няма смисъл да го търси повече.

Каин намерил чувал и поставил тялото на Авел в него. От страх престъплението му да не бъде разкрито той метнал чувала на рамо и поел без цел и посока, докато капнал от умора и оставил чувала на земята да си почине. В този момент видял две черни птици да се бият, вкопчени една в друга. Каин се загледал в борбата на птиците и не след дълго едната от тях победила другата и я убила, а след неколкominутна почивка започнала с клюна и ноктите си да дълбае дупка в земята, избутала в нея тялото на мъртвата птица, покрила я с пръст, а после излетяла и се изгубила зад хоризонта.

Тази случка научила Каин какво да направи с мъртвото тяло на брат си. Той изровил достатъч-

но дълбока яма, положил в нея Авел и я покрил с пръст, след което се отдалечил.

Смятам, че е необходимо да разкажа и едно друго предание, свързано с тази история:

По заповед на Аллах пророкът Агам поискал от синовете си всеки един от тях да направи курбан според възможностите си и да го принесе на Бог. Изпълнявайки тази заповед, Авел принесъл в жертва няколко от най-добрите си камили, а Каин поднесъл на Твореца няколко снопа от най-добрата си пшеница. После двамата братя седнали в очакване да разберат чий дар ще бъде приет. Аллах одобрил жертвоприношението на Авел, а Каин, който отново бил пренебрегнат, се озлобил още повече срещу брат си и затвърдил решението си да го убие, което покъсно извършил по много недостоен начин.

Независимо каква е била истинската история, със сигурност Аллах е одобрявал пътя и подхода на Авел за постигане на Божието познание.

Това беше историята за живота на пророка Агам и неговите синове, както и за смъртта на Авел, убит от ръката на брат си – Каин.

ВТОРА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА ЕНОХ

Както знаем, чертите, които отличаваат един човек от друг и му дават предимство, са: боязън, искреност, вяра и всеотдайност.

В историята на човечеството рядко можем да срещнем цар или султан, който да е управлявал, опирайки се на справедливостта. Затова, когато в страната на пророка Енох управлявал жесток и несправедлив владетел, Енох, който бил от праведните и добродетелните хора по това време, бил избран от Аллах за пророк, чиято мисия била да надигне народа срещу насието и деспотизма и да установи справедливост и правда в страната.

Благодарение на подкрепата, която Божиите пророци черпели от вечната сила на Единния Творец, както и благодарение на собствените им добри качества, чиста натура и благ нрав, с които били дарени от Всевишния, тези избраници на Бога напътствали обикновените хора. Така било и с пророка Енох, който бил внук на Адам и бил избран за пророк след Шис.

Енох постоянно слушал оплакванията и жалбите на народа от жестокостите на царя и се старал да го възпира. За съжаление обаче съветите му не влияели по никакъв начин на жестокия владетел, понеже той бил подчинен на своята безкрайно плиткоумна и надменна съпруга, която била заслепена от властта на съпруга си. Същето ѝ било зло и изоставила вярата си в Аллах, тя извършвала безбройните си грехове с помощта на група злодеи и подлещи, събрали се около нея.

Пророкът Енох знаел за грозните и жестоки постъпки, вършени от царя и съпругата му, но призовавал хората към търпение, като се надявал, че двамата деспоти ще се опомнят и ще изоставят насилието и терора. Надеждите на Божия пратеник били напразни. Единственият изход бил царят и царицата да бъдат наказани.

Един ден, докато се разхождал със своите приближени в околностите на града, жестокият падишах се намерил пред раззеленена овощна градина, в която растели най-различни видове гръвчета. Владетелят бил силно очарован от нея, започнал да я хвали и ласкае и попитал за името на собственика ѝ. Хората от свитата му отговорили, че тази зелена и красива градина е на един добродетелен и богобоязлив човек. Царят заповядал да го доведат и поискал от него да му подари градината си. Собственикът отказал с думите:

– Господарю, извинявам се и се срамувам, но тази градина е единственият източник на препитание за моето семейство и не мога да ти я подаря.

Тогава шахът настоял човекът да му продаде градината, но той отново отказал и повторил, че това е единственото нещо, което семейството му притежава и без което би умряло от глад, и не може да го продаде.

Падишахът, който бил свикнал да получава всичко, което поиска, и поданиците да изпълняват заповедите му безпрекословно, не можел да приеме отрицателния отговор на градинаря, който според него бил нагъл, и ядосан и разгневен тръгнал обратно към двореца.

Когато го видяла така тъжен и сърдит, жена му го попитала какво се е случило. Царят разказал историята на съпругата си, която го успокоила и настояла той да остави всичко на нея и да бъде сигурен, че градината скоро ще бъде тяхна. Жестоката и безсърдечна царица, която постоянно била заобиколена от група невярващи и жестоки хора, направила някои от тях срещу градинаря. Така, подучени от нея, те се оплакали на падишаха, че собственикът на градината се е отрекъл от религията на своя владетел и е тръгнал по грешен път и затова те искали този богобоязлив и честен човек да бъде наказан. Възползвайки се от скалъпената жалба, жестокият и невярващ в Бога цар заповядал човекът да бъде убит, а градината му – отнета.

Това ужасно престъпление разгневило Всемогъщия Аллах и той заповядал на пророка Енох незабавно да отиде при падишаха и да му каже така: "Ти уби един благочестив Мой раб и си присвои нещо, което бе негово. Откажи се от глупостта и грешния път, по който си поел, покай се, за да получиш Моята прошка. Ако не изпълниш това, което ти заповядам, скоро ще бъдеш наказан за своите жестокости. Ще бъдеш свален от престола и ще бъдеш унищожен, а коравосърдечната ти съпруга ще се превърне в храна на кучетата."

Енох изпълнил Божията заповед. Отишъл при жестокия и невеж падишах и му предал всичко, което Аллах му бил низпослал. Пророкът предупредил надменните, жестоки и твърдоглави владетели за последиците от техните насилия и безчинства и им дал три дни време да се променят. Но вместо да

послуша съветите му, царят му отговорил разгневно и грубо:

– Махни се от очите ми, преди да съм заповядал да те убият!

Енох напуснал двореца, а жестоката царица отишла при съпруга си и му казала да не се притеснява и да остави всичко на нея, че тя ще убие Енох, преди Бог да успее да му помогне. После царицата извикала няколко от доверените си слуги и им заповядала да убият пророка. Те веднага тръгнали да изпълнят заповедта, но по заповед на Възвишения Аллах Енох напуснал града и се скрил в една пещера. Преди да отиде в пещерата, той прокълел царя и помолил Бог да лиши земите му от Своята милост и благодат, да унищожи владетеля и да накаже приговорниците му, за да може по този начин отклонилите се от правия път да си вземат поука.

Трябва да знаете, че грехът на онези, които се покоряват на насилие, не е по-малък от греха на онези, които го вършат, и затова всеки човек трябва да се бори срещу съществуващото насилие.

Енох се скрил в пещерата и започнал да се моли. Проклятието му се разнесло от уста на уста из целия град и не след дълго жестокият владетел, съпругата и свитата им били унищожени, но мястото им било заето от нов тиранин. Затова Бог лишил жителите на този град от благословията и даровете си. Настъпила суша по цялата територия на царството и за двайсет години то се превърнало в развалини. Беднотия и разврат се ширели сред народа, който бил само на крачка от смъртта. Тогава някои от по-възрастните жители на града отново си спомнили за проклятието на пророка Енох. Съб-

рали останалите живи обитатели на някогашното богато царство, които били изнемощели от глад и немотия, и им казали, че всички техни нещастия са предизвикани от проклятието, произнесено от един вярващ и добродетелен човек на име Енох, когато всички те са обрекли на забрава.

– Сега ние нямаме никаква вест от Енох – казали някои от тях, – нито пък знаем къде е.

Тогава някои от по-мъдрите и умни хора отвърнали:

– Може Енох да го няма, но неговият Бог е тук. Хайде да се покаем за постъпките си и да покажем съжалението си, като се преклоним пред Божието Величие. Може би Аллах ще се смили над нас и ще ни избави от гибел.

Така и направили. Всички жители на царството поискали прошка от Бог и Той заповядал на Енох да се върне при хората и да ги управлява и напътства.

Енох изпълнил Божиата заповед и дълги години ръководел народа си, като го приканвал към единобожие и добри дела.

ТРЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ХУД И АДИТИТЕ

На територията, разположена между Ахваф и Оман, дълги години живяло племе, известно като племето на адитите. Те се занимавали със земеделие и скотовъдство и благодарение на покровителството на Аллах, както и на собствения им труд и старание, се радвали на спокойствие, щастие и богатство.

За съжаление обаче спокойният живот и голямото богатство отклонили адитите от правилния път и ги подтикнали към непокорство и непослушание. Скоро надменността и егоизмът заели мястото на вярата и почитането на Единния Аллах. Някои от хората дори построили странни статуи от камък и дърво, нарекли ги с имената на различни божества и в радост и мъка отправяли молбите си към тях, а не към Всемогъщия Бог. Хората от племето споделяли тайните и болките си със статуите, изработени от самите тях, и дори извършвали жертвоприношения в тяхно име.

Адитите предавали идолопоклонничеството от поколение на поколение, без да обръщат внимание на безсмислието на това, което вършат, и без да си дават сметка, че щом строят идолите със собствените си ръце, то във всеки един момент биха могли да ги разрушат и да ги построят отново дори от същия материал. И тогава каква е въобще нуждата от тях? Какво могат тези идоли да направят за тях?

Разбира се, не можем да пренебрегнем факта, че някои от богаташите на племето живеели благодарение на труда на останалите, като използвали съществуването на идолите като средство за постигане на интересите си. Именно тези хора били против отхвърлянето на идолопоклонничеството, тъй като с премахването на безсмислените и глупави ритуали, изпълнявани от масата, интересите им без съмнение биха били изложени на опасност. Затова и тези богати хора искали и казвали, че е за тяхно добро старите традиции и обичаи да бъдат запазени, като така с тяхна помощ идолопоклонничеството се развивало все повече. Използвайки наивната вяра на повечето хора в идолите, някои от тези богатши се представяли на обществото за избраници и така трупали големи богатства. Те претендирали, че имат знатен и благороден произход и постоянно унижавали и обиждали слабите и бедните и отнемали правата, които им се полагат. Въпреки че били затънали в охолство и не им липсвало нищо, тези хора продължавали да се прекланят пред идолите, за да извлекат с тяхна помощ колкото могат повече от обикновените хора. Богаташите молели идолите да разрешат проблемите им и да ги излекуват от болестите.

Вършейки всичко това и заблуждавайки по този начин обикновените и наивни хора, тези ненаситни люде довели лъжата, насилието и жестокостта до краен предел. Те си играели с живота и собствеността на другите и отнемали плода на техния труд. Затова Аллах пожелал да избере пророк от племето на адитите, който да ги спаси от заблудата и безчестието.

По онова време Хуг бил най-мъдрият човек от племето на агитите и се славел сред мало и голямо като справедлив, праведен и въздържан човек, и Аллах избрал него за свой пратеник, като му заповядал да забрани прекланянето пред идолите и да призове племето към почитане на Единния Бог.

Хуг започнал да напътства народа си, посочил му множество доказателства за съществуването на Единния Бог и казал:

– Бедите, които са ви сполетели, са резултат от собствената ви глупост и невежество, тъй като се прекланяте пред това, което са създали собствените ви ръце. Народе на Ад, знайте, че аз желая единствено вашето добро. Всевишният Аллах – Създател на земята и небесата, Този, който ви е дарил с разум и ви е дал множество блага, Той ме избра, за да ви призова към добродетелност и благочестивост. Послушайте ме и разберете, че тези идоли не могат нито да ви помогнат, нито да ви навредят. Не помага на хората, създадени от Всемогъщия, дарени с разум и разсъдък, да се прекланят пред камъни и дървета, които са изваяли със собствените си ръце.

Агитите, подстрекавани от защитниците на идолите, попитали Хуг:

– С какво ти си по-добър от всички нас, та твоят Бог избра теб за Свой пратеник? Ти не ни превъзхождаш с нищо, нещо повече – казваш, че пред твоя Бог всички са равни, а в религията на нашите предци всяка класа заема определено място и никога големците на племето не са били равни на обикновените хора. Сега ти идваш, представяш се за пророк и искаш да разрушиш принципите на живота ни!

Но знай, че ние не ти вярваме и не ще те послушаме. Ще продължим да вярваме в религията, останала ни от нашите бащи, защото не виждаме с какво си по-добър от нас, за да ни бъдеш водач и предводител.

Хората обидили Худ, като го нарекли глупак, невежа и лъжец, но той не ги оставил, а ги посъветвал отново:

– Народе, Този, Който е достоен и заслужава нашето преклонение, е Единният и Всемогъщ Аллах. Той не само ни е дарил с живот, но и смъртта ни е в Неговите ръце. След като напуснем този свят, Той ще ни съживи, тъй като трябва да отговаряме за постъпките си. Аз не искам отплата за това, че ви водя, нито се стремя към власт и пост, затова е логично да ме послушате и да се откажете от идолопоклонничеството, за да се спасите от наказанието на Аллах. Може би огромната Му благодат ще споходи и вас.

Худ продължил да съветва племето си търпеливо, но след като видял упорството и грозното им поведение, той се разочаровал и им казал:

– Вие сте свободни да изберете дали да послушате гумите ми или да продължите да вървите по грешния път, но знайте, че не ще се спасите от Божия гняв и след като бъдете унищожени в този живот, ви очаква и огънят на ада.

Худ и неговите сподвижници се преместили в една пещера, за да се предпазят от Божието наказание, което щяло да сполети града им.

Идолопоклонниците, които се били присмели на проклятието на Худ, видели как внезапно в небето се появил огромен черен и много тъмен облак. Някои от хората решили, че това е благодат, а други били

притеснени и изплашени да не би това да е наказанието, с което Худ ги заплашвал.

Не след дълго задухал силен ураган, който изтръгвал огромни дървета и ги отнасял надалеч. Пясък и прах покрили небето и настъпил непрогледен мрак. По заповед на Аллах Худ и хората, които били с него, били спасени от бедствието. Съдбата на идолопоклонниците обаче била ужасна – те били затрупани от пясъците по домовете си и от тях и градат им не останал и помен.

След седем денонощия вятърът и бурята утихнали, а времето отново станало ясно. Худ и последователите му се отправили към Хаграмут³, където пророкът продължил да проповядва, докато Бог не го прибрал при Себе си.

³ Хаграмут – област в южната част на Арабския полуостров, по крайбрежието на Оманско море – бел. ред.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА НОЙ

Племето на Ной живяло дълги години, прекланяйки се на идоли, към които хората отправяли молбите си, извършвали в тяхна чест жертвоприношения и търсели помощ в добри и лоши времена, като смятали, че здравето, болестите, изцелението, както и всички беди и радости идват от тях. Най-видните богове на племето били: Ваг, Саво, Яук и Наср.

Езическите обичаи се предавали от поколение на поколение, без в тях да настъпва каквато и да е промяна.

По онова време Ной, който бил вярващ, красноречив и интелигентен човек, бил избран от Всезнаещия Създател за пророк и ръководител на своето племе. Говорейки красиво и аргументирайки се добре, той призовавал хората да изоставят идолите, като често ги питал:

– Как е възможно да вярвате, че идолите, построени от собствените ви ръце, са по-висши от самите вас и как е възможно да ги молите за помощ, при условие че можете да ги унищожите винаги, когато поискате, и да построите нови вместо тях!?

Хора на моето племе, вие добре знаете, че тези идоли не могат нито да ви помогнат, нито да ви навредят, нито да променят живота ви по какъвто и да било начин! Защо тогава сте се привързали към тях и се лишавате от милостта на Всемогъщия Аллах!? Аллах е Този, Който създаде небето и земята, моя и вашия живот. Всички блага, от които ние имаме нужда, са в Негови ръце и Той може да ни унищожи във всеки момент, в който пожелае.

Народе мой, аз не искам нито да получа пари, нито да ми дадете висок пост, за това, че ви улътвам по правия път. Вие добре знаете това и не можете да ме обвините, че се стремя към друго, освен към вашето добро и вашето щастие.

Топлите, смислени и убедителни думи на Ной повлияли на част от хората и те се присъединили към него, изоставили идолопоклонничеството и започнали да служат на Единния Бог. Друга група коравосърдечни хора, които се възползвали от невежеството на идолопоклонниците и живеели изцяло благодарение на техните вярвания, се опитали да попречат на разпространението на истинската вяра. Те отишли при Ной и му казали:

– Ной, ти си човек от нашето племе, но ние не можем да приемем думите ти. Ти не се различаваш по нищо от нас. Ако Бог искаше да ни изпрати пророк, Той щеше да изпрати някой от ангелите Си и тогава ние щяхме да приемем Неговите думи и да се подчиним на заповедите Му, но от теб не можем да приемем нищо. Досега не сме чували претенции като твоите от никого и само заради твоите думи ние не ще изоставим религията на предците си.

Тогави Ной казал:

– Вие сте затънали в заблуда и лъжа и аз ви съветвам да се боите от Божието наказание! Това, което вие почитате, са камъни и дървета, които сте обработили със собствените си ръце и които не ви вредят, но не ви и помагат. Във ваш интерес е да ме чуете. Оставете тази лъжа и се прекланяйте само пред Единния и Всемогъщ Аллах.

В един глас идолопоклонниците рекли:

– Ти си просто един лъжец. Ако си пророк, тогава защо не ни накажеш?!

Ной се усмихнал и отговорил спокойно:

– Кой съм аз, та да ви наказвам!? Както много пъти вече ви казах, аз съм натоварен от Всевишния да ви заплаша с Неговото наказание и да ви обнадежда с Неговата милост, но вие сте затънали в грехове, идолопоклонничество и непокорство и затова трябва да очаквате голямо бедствие, което ще ви сполети съвсем скоро.

Малко по малко Ной се разочаровал от племето си и се отдръпнал от него. Един ден Всемогъщият Аллах му наредил да построи кораб на най-високия връх извън града. С помощта на сподвижниците си Ной събрал необходимите материали и започнал работата.

Идолопоклонниците били изумени от това, с което се е захванал, и смятали, че той е луд. Започнали да му се подиграват и да се присмиват на приятелите му, като казвали:

– Ние сме чували, че корабите се строят в близост до морето, а не на върха на планината. Да не си се побъркал или може би искаш да летиш с този кораб!?

Без да обръщат внимание на постъпките и гумите на езичниците, Ной и сподвижниците му продължавали своята работа и така малко по малко корабът бил завършен.

Тогава Ной получил заповед заедно с последователите си да се качи на кораба и да вземе със себе си по една двойка от всички видове животни и птици, за да бъде продължен всеки съществуващ в природата вид. Той накарал и всички членове на семейството си да влязат в кораба, но синът му Канаан, който не бил разбрал баща си и все още почитал идолите, отказал. Ной се опитал да го убеди, но не успял:

*Синът на Ной затова не се разви
и затри пророческото си потекло.
Кучето на обитателите на пещерата
последва праведните и стана повече от човек.*

Не след дълго настъпил уреченият час. Небето се покрило с черни облаци и започнало да вали с пълна сила. Валежът бил толкова силен, като че ли от небето и земята извирала вода. Продължило да вали с дни, водата заляла цялата земя и от ден на ден се качвала все повече и повече. Идолопоклонниците напуснали домовете си и потърсили убежище върху хълмовете, заобикалящи града, но там също не били на сигурно място. Смъртта ги следвала по петите.

Канаан, който мислел, че качвайки се на хълмовете, ще успее да се спаси от смъртта, продължил да не се замисля над гумите на баща си, докато огромните вълни не обгърнали тялото му. Бащиното сърце на Ной, който виждал борбата на сина си с разгневените вълни, се свило и той помолил Аллах

да спаси Канаан, но от небето се чул Божият глас, който казал:

– Ной, той не е от твоето семейство, а е един от твоите врагове. Единственото, което заслужават враговете, е да бъдат погубени. Знай, че огънят на ада ги очаква. Помисли трезво и овладей чувствата си, защото в противен случай и ти ще се превърнеш в грешник.

Ной разбрал, че върши нещо нередно и се моли за нещо несправедливо. Покаял се и помолил Всевишния Аллах за прошка. Аллах приел покаянието му и му простил.

В този момент огромна вълна грабнала тялото на Канаан и го отнесла, скривайки го завинаги от погледа на Ной.

Водата се покачила толкова, че отлепила кораба от земята и го понесла в посоката, в която желеел Създателят.

Дъждовете продължили да се лият, докато изпълнили мисията си – унищожили езичниците и ги погребали сред цветята. Тогава малко по малко пороят престанал. След няколко дни земята попила водата и корабът спрял на красиво място. Ной и последователите му слезли от него и решили да се установят на това място, като се захванали със земеделие и скотовъдство.

Според някои предания Ной живял около 950 години, през които проповядвал мисията си и разпространявал истинската вяра.

ПЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА АВРААМ

По времето, по което във Вавилон управлявал владетелят Немруд ибн Канаан, страх и безпокойство царели сред народа и всеки жител питал другия какво става.

Служителите на управника събирали мъжете от града и околните села и ги отвеждали на неизвестно място – защо, никой не знаел!

Историята била следната: владетелят Немруд бил изключително високомерен човек. Поради постоянните ласкателства и възхвали на хората си той започнал да се възприема като свръхчовешко същество и нещо повече – искал

да накара хората да го почитат вместо идолите.

Един ден Немруд заповядал на астролозите и звездобройците да предскажат бъдещето му. След неколкодневно проучване с помощта на астролабия⁴ и пясък те му съобщили, че скоро ще се роди дете, което ще се разбунтува срещу управлението на владетеля и ще разклати устоите на царството му.

⁴ Астролабия – стар уред за определяне на звездите и тяхната височина – бел. ред.

Детето още не било заченато, когато Немруг извикал своите съветници и поискал от тях да намерят изход от ситуацията. След дълго и разгорещено съвещание те му казали, че единственият начин, по който може да бъде предотвратено това събитие, е жените и мъжете да бъдат разделени, докато отмине опасността от зачеване, което по всяка вероятност щяло да стане в близките дни, и след това мъжете и жените могат да бъдат пуснати. Така и направили и скоро всички мъже били затворени на определено място.

ПРОТИВОПОСТАВЯНЕ НА ВОЛЯТА НА АЛЛАХ

Немруг, който смятал себе си за Бог, заповядал всички мъже да бъдат отделени от семействата си и да бъдат затворени, за да не се осъществи сношение. Целият град бил обхванат от ужас и паника и повечето мъже напуснали домовете си и се скрили на сигурни места преди пристигането на хората на владетеля. Въпреки всички предпазни мерки по волята и желанието на Аллах детето било заченато, като в същото време състоянието на майката по никакъв начин не издавало бременността. Така изминали девет месеца и дошъл моментът на раждането. Страхувайки се от доносниците и шпионите на Немруг, в уречения час родилката се скрила в пещера в сърцето на планината, където с помощта на Всевишния Аллах тя родила своята скъпа рожба и я оставила там под закрилата Му, като на тръгване преградила входа на пещерата с камъни и след това се прибрала вкъщи.

Според съществуващото предание Всемогъщият Аллах заплягал от пръстите на новороденото да потече мляко и така бебето се хранело, смучейки пръстите си, и израснало под закрилата на своя Създател.

Постепенно Немруд започнал да забравя предсказанието и лека-полека царството се върнало към нормалния си начин на живот.

Майката обаче не забравила дори за миг сина си, когато кръстила Авраам, и когато той навършил тринадесет години, дошъл моментът да напусне своето скривалище. Авраам имал чичо – Озар, който се занимавал с направа и търговия с уголи и майката завела Авраам при него, за да се научи момчето на занаят.

Озар приобщил племенника си към своите деца, за да му помага заедно с тях в работата. Но изработката на уголи не се нравела на Авраам, тъй като той бил създаден от Аллах, за да се бори с тях, и затова не одобрявало сам той да ги прави. От самото начало Авраам показал омразата и ненавистта си към уголите – той завързвал шиите им с въже, намазвал ги с кал, тиня и мръсотия, след което започвал да вика:

– Хора, елате и купете от мен тези бездушни и непотребни уголи, които не се отличават с нищо.

Виждайки презрителното отношение на Авраам към уголите, хората го поглеждали изумени, а някои от тях дори предпочитали да избягат от страх да не бъдат арестувани от слугите на Немруд за обида на уголите.

А Авраам, който бил научен от майка си на вяра и благочестие и бил напълно уверен в единството

на Всевишния и знаел, че е избран за Негов пратеник, един ден се обърнал към Великия Аллах и с най-искрено и чисто чувство казал:

– Господи! Зная, че си укрепил моята силна и непоклатима вяра в мисията, с която си ме дарил, и в сърцето ми не съществува и частица съмнение в Твоята безкрайна сила, но искам да ми покажеш нещо, за да мога по-добре да водя хората по правилния път. Искам да ми покажеш как гаряваш живот и съживяваш мъртвите?

Аллах извикал:

– Аврааме, нима не вярваш в целта на пророческата си мисия?

Авраам отговорил:

– Покровителю! Вярвам безрезервно в мисията си, но искам с помощта на тази тайна да увелича познанието си и да се въоръжа с оръжието, което ще ми помогне да победя моите врагове, а сърцето и душата ми да се успокоят.

Молбата на Авраам била изпълнена. По заповед на Аллах той убил четири птици, поставил ги в един съд, начукал ги и разбъркал месото им. После разделил това месо на четири части, всяка от които отнесъл на един планински връх. След това извикал името на всяка една от тях поотделно. Удивен, Авраам видял как месо и пера се слели в едно и разпервайки криле, птиците долетели при него. Така Авраам със сърце, изпълнено с увереност в закрилата на своя Покровител, се почувствал готов за борба с хората на Немруд.

Първата крачка на Авраам била да призове чичо си Озар към монотеизма и да го прикани да се отка-

же от изработката на идоли. Търпеливо и с уважение той му казал:

– Скъпи чичо, каква сила притежават идолите, които вие почитате!? Каква полза и вреда ви носят? Аз съм избран от Аллах, Единствения и Милостивия, за да ви покажа правия път, избран съм от Този, Който няма съдружници – Създателя на земята и небесата, облаците, вятъра и дъжда, луната, слънцето и звездите. Аз ще ви докажа, че никой друг не заслужава да бъде обожаван освен Единният Аллах, Този, Който ни е сътворил, дарява ни с живот и ни го отнема. Този, Който след смъртта отново ни съживява, за да оцени добрите и лошите ни дела.

Елате, докато не е станало късно! Оставете тези безсмислени и свързани с многобожие вярвания! Повярвайте в Единствения Господ и се радвайте на Неговата безгранична милост. Вие сами се заблуждавате, като се прекланяте пред творенията на собствените си ръце. По силата на каква логика и аргументи тези камъни и дървета имат власт над вас!?

Озар изслушал призива и аргументите на Авраам, но не намерил думи, с които да му отговори. Може би в дъното на сърцето си разбирал, че думите на племенника му са логични, но страхувайки се от хората на Немруд, той го изгонил от дома си, обиждайки го с грозни думи.

Въпреки че претърпял поражение още в първата направена стъпка, Авраам не изгубил надежда. Този път той събрал група хора и им казал:

– Хора, каква надежда таите, че се прекланяте на камъни и дървета, които сте изваяли и построи-

ли със собствените си ръце? Откъде това желание да падате в пръстта, скланяйки глава пред тях!? Аз ви питам: нима тези идоли са способни да разговарят с вас? Ако им се случи нещо, могат ли да се защитят?

Народе, знай, че обожествяването принадлежи само на Единния Бог, Който е Създател на света, Този, в Чийто ръце са животът и смъртта ни. Този, Който наблюдава делата ни, награждава ни за добрините и ни наказва за злините ни. Откажете се от идолопоклонничеството и не се обричайте на Божието наказание. Аз ви желая само доброто и не искам награда от вас, защото моята награда и въздаяние се намират при моя Господар.

Хората не приели гумите му и казали:

– Авраам, ти добре знаеш, че изповядваме религията на нашите бащи, и това, което чуваме от теб, е ново за вярата. Ние не ще се откажем от вярата на дедите си и затова надей ни проповядва, защото от проповедта ти няма никаква полза.

След като казали това, хората се разотишли, а Авраам останал сам, потънал в размисъл, и потърсил помощ от Аллах със сърцето си.

След време Авраам взел решение да разруши храма с идолиите, като по този начин покаже на хората тяхното безсилие, въпреки че в действителност бил убеден, че езичниците знаят, че идолиите не притежават каквато и да било сила.

Вавилонците имали обичай по време на един от своите празници всички заедно да напускат града и да пируват в околностите му в присъствието на Немруд. Авраам сметнал, че този ден е подходящ, за да приведе плана си в действие. Когато хората

напуснали града, под предтекст че е болен, той не отишъл с тях. След като домовете се опразнили, а улиците опустели, Авраам се отправил към храма, построен по заповед на Немруг в центъра на града и украсен с различни накити, и без колебание влязъл вътре. В този ден дори пазачите на храма били излезли извън града, за да извършат празничните ритуали. Авраам подигравателно погледнал идолите, които били подредени според важността и значението си, започнал да ги унижава и ги попитал дали са гладни. После, използвайки брагвата, която бил донесъл със себе си, преобърнал храма наопаки и потрошил всички статуи освен най-голямата. След като си свършил работата, той прехвърлил брагвата през рамото на големия идол и напуснал светилището.

След края на празничните церемонии хората се върнали в града и тогава пазачите на храма видели изпотрошените и разхвърляни из целия храм идоли. Ридаяйки, те се отправили към двореца на Немруг, като по пътя викали с все сила:

– Хора, елате и вижте какво са направили с идолите ни! Кой ги е разрушил? Ние трябва да го хванем и да го накажем най-сурово!

Някои от езичниците се присъединили към пазачите и всички заедно отишли в двореца и докладвали на Немруг какво се е случило с най-малките подробности. Много ядосан, владетелят заповядал да намерят, арестуват и накажат виновника. Един от присъстващите се обърнал към Немруг и казал:

– Аз познавам един младеж, който се отнася унижително към идолите. Виждал съм го няколко пъти да връзва въже около врата им, да ги маже с кал и

мръсотия и да призовава хората да си купят от "тези немощни и безполезни идоли".

Като чул тези думи, Немруг попитал кои са роднините на този младеж. Отговорили му, че той е племенник на известния производител на идоли Озар.

Незабавно довели Озар, който казал на Немруг:

– Аз не зная нищо за Авраам, изгоних го. О, велики Немруг, накажи го както намериш за добре, той заслужава най-тежкото наказание!

Не след дълго хората на Немруг успели да хванат Авраам и го довели в двореца. Владетелят го попитал:

– Ти ли извърши този грях и изпочупи нашите идоли?

Авраам отговорил:

– Защо аз? Нима мога сам да унищожа всички божества!? Всички идоли ли са погубени?

Немруг казал:

– Да, всички идоли с изключение на големия са изпочупени.

Авраам рекъл:

– Добре, вие може да ги попитате какво е станало, може пък големият идол да е унищожил останалите, защото не са му се подчинявали.

Немруг, знаейки, че идолите не говорят, и разбирайки каква е целта на Авраам, заповядал той да бъде съден. За унижението на идолите Авраам бил осъден на изгаряне. Немруг казал на хората:

– Авраам оскърби идолите ни и затова всички ние трябва да участваме в унищожаването му. Нека всеки от вас донесе малко дърва и да го изгорим жив.

Всеки човек донесъл по няколко дървета, които струпали на куп. В пустинята израснала планина от

дървета. Довели Авраам, сложили го в средата на купа и го запалили. Температурата била толкова висока, че било невъзможно за когото и да е да се приближи дори на няколко метра от огъня. Тогава Авраам помолил Великия Аллах да го предпази от огнените пламъци. Молбата му била чута и той останал невредим, като огънят за него се превърнал в цветна градина. Огънят постепенно утихнал и идолопоклонниците с удивление видели как Авраам излязъл невредим от купчината пепел, като гледал събраната тълпа с присмех в очите. Хората били удивени – как така!? Огънят угаснал и с нищо не загинал Авраам!?

След тази случка Немруг се изплашил, че хората ще загубят вяра в него и Авраам ще ги вдигне на бунт срещу управлението му. Затова и заповядал да доведат Авраам и го попитал:

– Кой е твоят бог, към чието почитане зовеш хората и по този начин ги разделяш?

Авраам отговорил:

– Моят Бог е Аллах, Единственият и Непротежаващ съдружници, Той е Онзи, Който ни е сътворил, умъртвява ни и ни съживява.

Без да се замисля, Немруг отговорил:

– Аз също мога да върша това, мога да убивам и да давам живот.

Авраам попитал как.

Немруг казал:

– Ей сега ще доведа двама осъдени тук, единия ще убия, а другия – ще помилвам. Нали отнемането и даряването на живот е именно това?

Авраам го погледнал с насмешка и казал:

– Ако гариш живот на този, когото си убил, тогава ще си дарил живот. Ако поставиш някого в средата на запален огън и заповядаш на огъня да не изгаря този човек, тогава също ще си дарил живот. А колкото го убиването и опрощаването – това го може всеки владетел.

Немруг, който вече не знаел как да оборва доводите на Авраам, му казал:

– Аз ще те освободя, но при условие да напуснеш земите ми.

Авраам, който не обичал хората на Немруг, се съгласил и се подготвил за път. Малка група хора се присъединили към него и също започнали да събират багажа и покъщнината си, но по заповед на Немруг дошли да конфискуват нещата им. Авраам се противопоставил на изпратените хора и така се стигнало до съд, където съдията казал на Авраам:

– Вие не може да вземете със себе си вещите и покъщнината си, защото сте се сдобили с тях в тази страна.

Авраам отговорил:

– Господин съдия, докато придобия тази собственост, аз също съм изгубил нещо, и ако вие ми върнете онова, което аз съм дал, тогава и аз ще оставя собствеността си тук.

Съдията попитал:

– Вие какво сте изгубили?

Авраам рекъл:

– Аз съм загубил дълги години от живота си в тази страна. Ако можете да ми ги върнете, аз също ще ви дам вещите си.

Съдията не можел да не признае логичните и правилни доводи на Авраам и отсъдил в негова пол-

за. И така Авраам и сподвижниците му взели багажа си и напуснали града.

Авраам имал много красива съпруга на име Сара, която тръгнала заедно с тях, яздейки на специално, покрито седло. Не след дълго групата стигнала до Арабския полуостров. При влизането на Авраам и хората му в тези земи тамошните служители започнали да претърсват вещите им и така стигнали до покритото седло. Пожелали да претърсят и него, но Авраам им забранил и им казал:

– Ще ви дам каквото поискате, само не се приближавайте до това седло.

Служителите не го послушали и започнали да претърсват седлото. Тогава видели жена му Сара и били поразени от красотата ѝ. Те докладвали на владетеля си за това, което са видели. Владетелят, развратен мъж, който харесвал много жените, заповядал незабавно да заведат Сара при него. Когато съзрял красотата ѝ, той протегнал ръка да я докосне. Но по Божия воля ръката му изсъхнала на секундата, тъй като не можейки да понесе мисълта, че някой ще докосне съпругата му, Авраам прокълел царя. Осъзнал силата му, владетелят го попитал:

– С каква сила извърши това?

Авраам отговорил:

– Причиних ти това с помощта на моя Господар.

Царят помолил Авраам да поиска от своя Господар да върне ръката му в предишното ѝ състояние и обещал повече да не посяга към Сара. Авраам изпълнил желанието на владетеля, но този невъзпитан и нахален човек отново протегнал ръка и тя

пак изсъхнала. Владетелят поискал отново да го изцели. Авраам казал:

– Аз ще удовлетворя молбата ти и този път, но ако отново оскърбиш съпругата ми, ръката ти ще остане така завинаги.

Владетелят обещал да се въздържа и ръката му се оправила, а той не посмял да прояви пак нахалство.

Авраам и хората му известно време били гости на царя на тези земи, а преди да си тръгнат, царят му подарил красива робиня на име Агар.

СБЛЪСЪК С ПОКЛОННИЦИТЕ НА ЗВЕЗДИТЕ

Авраам и семейството му продължили пътуването си към Палестина и Ерусалим. По пътя срещнали племе, което се прекланяло пред звездите. Отначало Авраам започнал да ги съветва, като се престорил, че е съгласен с вярванията им, и ги попитал:

– В какво се състои вашата вяра в звездите и как ги приемате за свои богове и се прекланяте пред тях?

През нощта Авраам показал на хората от племето една ярко светеща звезда и им казал, че тя е неговият Бог. Час след това, когато звездата изчезнала, той казал:

– Не, звезда, която живее само час и после изчезва, не може да бъде моят Бог! Аз не мога да обичам такъв бог.

Авраам повторил няколко пъти същите думи за различни звезди, докато след време се появила луната и осветила небето. Тогава той казал:

– Най-накрая се появи и моят Бог. По-блестящ е от всички и затова би могъл да бъде моят Бог.

Но след няколко часа луната също се скрила. Тогава Авраам рекъл:

– Това също не може да е моят Бог, защото не можа да просъществува повече от няколко часа.

После изгряло слънцето и виждайки го, Авраам казал, че това е неговият Бог, защото е по-голям и по-светъл от всички звезди. След няколко часа обаче слънцето също се скрило. Авраам се ядосал много и извикал:

– Тези променливи явления не могат да бъдат моят Бог. Аз вярвам в Този Господ, Който е създал всички тези явления, и в Този, Който ме ръководи Той е Единственият Бог, Който няма съдружници и Който ме е избрал за Свой пророк, за да ви посоча правилния път.

По този начин той се насмьял над представите на племето и ги запознал с истините. Но вместо да приемат вярата в Единния Бог, хората започнали спор с Авраам. Той им казал:

– Вие искате да спорите с мен за същността на моя Покровител, при положение че съм се радвал на милостта му многократно и нямам каквото и да е съмнение по отношение на Него, затова по-добре вие помислете за това, което чухте от мен. Дано Бог ви напъти и помогне да изберете правилния път.

Хората от племето, които мислели, че могат да откажат Авраам от вярата му, го заплашили с гнева на звездите. Той се изсмял подигравателно на думите им и казал:

– Повярвайте в Аллах, Който е сътворил всичко и Който властва над всичко.

РОЖДЕНИЕТО НА ИСМАИЛ

Съпругата на Авраам – Сара, била бездетна и затова Авраам го много късно бил лишен от наследник. Пророкът бил живял много дълго и отдавна мечтаел за дете. Затова Сара му предложила да сключи брак с робинята Агар. Не след дълго Агар му родила син, когото нарекли Исмаил. Авраам обичал майката и детето страшно много и скоро Сара започнала да им завижда и дори не можела да понесе присъствието им, и така един ден тя казала на пророка да ги отведе някъде далеч и да ги остави там.

Архангел Гавриил се явил на Авраам и му казал да изпълни желанието на Сара и да отведе Агар и сина ѝ в местността Мина⁵. Исмаил бил още кърмаче, когато Авраам отвел него и майка му в Мина, където ги оставил с малко хляб и вода, а самият той се върнал при Сара.

Местността Мина представлявала гола пясъчна пустиня, заобикаляща Агар и Исмаил отвсякъде, и за няколко дни те свършили храната и водата, които Авраам им бил оставил.

Жаркото слънце над Мека, където в онези дни нямало къде да се скриеш, изгаряло майката и бебето, които едва дишали от глад и жажда. Агар, уповавайки се на Аллах, понасяла търпеливо изпитанието, но се притеснявала за бебето, чиито устни били залепнали от силната жажда, а поради непоносимия глад тя нямала и мляко, с което да го кърми. Детето едва дишало и Агар постоянно се оглежда-

⁵ Мина – местност, намираща се в планините източно от град Мека, на пътя за Арафат, където на десетия ден от хаджа хората, отишли на поклонение, правят курбан – бел. ред.

ла, надявайки се да открие вода, но наоколо нямало нищо друго освен пясъци и тръни. Накрая майката решила, че мисленето и сега не облекчават болката и е по-добре да стане и да намери вода и храна.

Оставила детето и тръгнала в една посока, но скоро се върнала, без да е открила нищо, тръгнала и в друга посока, но пак не открила нищо освен жегата, пясък и прах. Агар ходила, докато краката ѝ толкова отмалели, че вече не можели да я държат. Изнурена и изтощена, тя се върнала при бебето, погледнала лицето му и казала:

– Господи, не ни лишавай от милостта Си...
Господарю, Ти виждаш положението ни и знаеш, че скъпото ми дете скоро ще умре от жажда.

Исмаил, който нямал сили да плаче от болка и изтощение, стиснал пясъка с малките си детски ръчички, когато изведнъж се случило чудо и изпод малките му ръчички бликнала бистра вода. Агар потъркала очи, мислейки, че това, което вижда, е мираж. Но това било истина. Аллах им се притекъл на помощ.

Агар първо дала вода на бебето, а после и тя се напила, измила лицето му, а не след дълго направила и подслон за себе си и за него.

Благодарение на появилата се вода в пустинята започнали да растат дървета и храсти, появили се и птици, които кръжали в небето. Малко по малко минаващите оттам пътници започнали да се установяват и така постепенно на доскоро голото място се появило селище.

Тайно от Сара от време на време Авраам идвал да вижда Агар и сина си, за да се увери, че са добре.

ШЕСТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА КАМИЛАТА НА САЛИХ

В историята на адитите видяхме как Аллах пожела с помощта на Своя пророк Худ да напъти по правия път едно племе, изпаднало в заблуда и грях. Хората обаче не Го послушаха и бяха наказани.

Години след унищожаването на адитите Аллах заселил на това място племето Семуг. Дарил ги с плодородие и богатост с надеждата те да се поучат от грешките на предците си и да изберат правилния път. Хората от племето се грижели за земята и живеели охолно във великолепни къщи, които си били построили от камък в сърцето на планината.

Много скоро обаче вместо да са благодарни за всичката богатост, с която били дарени, и да се прекланят пред Единствения Аллах, хората от племето започнали да се прекланят пред идоли и да вършат грозни и непочтени дела. Порокът и развратът се разпрострели толкова много, че Аллах решил да избере измежду хората от племето един благочестив, честен, благороден и праведен човек с

надеждата той да успее да върне племето към истинния път. Името на този човек било Салих.

Салих се славел с честността и добротата си. След като бил избран за пророк, той започнал да напътства хората да вършат добро, като с ясни и неоспорими доказателства посочвал кои са техните грешки и ги порицавал за грозните дела, които извършвали. Салих се надявал хората да разберат думите му и да изоставят лошия път, по който са поели. За съжаление само няколко човека повярвали на думите на праведника и го послушали. Много от съгражданите му дори започнали да спорят с него. Това били най-вече богатшите и големците на племето, които благодарение на старата вяра към идолите били натрупали големи богатства. Това били хора, възползващи се от невежеството и простотата на обикновените люде, и те били сигурни, че ако племето последва Салих и престане да почита идолите, то техният охолен и лек живот ще се разпадне.

Това явление е често наблюдавано в историята. Управниците успявали да се възползват от невежеството на народа и така получавали властта, след което започвали да налагат господството и тиранията си над хората и ако някой се опитал да отвори очите на бедните, управниците му се противопоставяли с всички сили. Поради тази причина за големците на Семуд Салих бил пречка и те започнали да настройват обикновените и наивни хора срещу него.

Подобно на пророците преди него Салих не губел надежда и постоянно напътствал хората, до-

казвайки им, че преклонението пред идолите е без-
смислено.

Големците на племето му казвали:

– Салих, доскоро ти самият беше като нас и ние те смятахме за умен човек. Както знаеш, това е вярата, която сме наследили от бащите си, и никога не ще се откажем от нея, затова не ни изкушавай напразно – ние не разбираме и гумичка от твоята вяра.

Салих отговорил търпеливо и меко на тези гуми:

– Вървете и помислете над гумите ми, със сигурност ще откриете истината. Онзи, Който ни е създал, дарил ни е с различни блага и ни осигурява препитанието, Той е единственият достоен за почитане.

Накрая големците на племето започнали да търсят оправдание, за да не приемат гумите на Салих, които звучали логично, и поискали от него да направи някакво чудо, за да ги убеди. Тогава по заповед на Аллах той им показал камила, която била невероятна, защото само външно много приличала на истинска камила, но в действителност не била такава.

Салих се обърнал към племето си и им рекъл:

– Тази камила е чудото, което Всевишният Аллах пожела да ви покаже. Тя пасе като обикновена камила, но една от особеностите ѝ е, че може да изпие всичката вода в тази местност за един ден, а на следващия ден да върне водата обратно и тя пак да бъде ваша.

Хората, които дотогава не били виждали камила, която да пие толкова много вода, се събрали око-

ло нея. Този интерес на хората предизвикал безпокойството на големците на племето и те решили да убият животното. Като претекст за убийството те изтъкнали факта, че другите животни се страхуват и бягат от камилата. Салих, който бил разбрал намеренията им, ги заплашил, че ако убият камилата му, ще бъдат сполетени от големи нещастия и всички ще загинат. Затова и никой не се осмелявал да гразни камилата, а още по-малко да я убие.

Тогава големците на племето се събрали и решили да се използват ловкостта и хитростта, присъща на жените. Те повикали едно красиво момиче на име Сагук, дъщеря на Махия, и поискали от нея да скрои хитър и коварен план срещу Салих. Сагук повикала Мисда ибн Михрадж, който бил безумно влюбен в нея, и му обещала да се омъжи за него, ако той убие камилата на Салих.

В същото време една възрастна жена на име Анизе разказала на друг младеж какво иска Сагук и му рекла, че ако иска да притежава красивата девойка, ще трябва той да убие камилата. Младежът приел.

Тайно младежите започнали да плашат всички с камилата на Салих, като казвали, че тя застрашава останалия добитък и един ден ще изпие всичката вода в района и хората от племето ще умрат от жажда. Затова те на всяка цена трябвало да я унищожат. Така сегем души казали, че са готови да убият камилата. За да изпълнят решението си, те се скрили при пасбището и когато камилата на Салих се появила, един от тях метнал по нея копие, което се забило в костта ѝ и я счупило, друг се хвърлил върху камилата и забил един меч в бедрото

и и друг – във врата и, и така горкото животно се търколило на земята, обляно в кръв.

Успокоени, извършителите се върнали в града, където новината за смъртта на камилата бързо се разнесла и скоро всички идолопоклонници ги посрещнали подобаващо, а младежите били много доволни от онова, което били извършили.

Когато Салих чул за убийството, казал:

– Глупци! Аз ви предупредих да не наранявате камилата ми, но вие не ме послушахте. Огромното ви невежество и простота ускориха смъртта ви. Сега ви казвам, че до три дни ще ви сполети огромно нещастие и вие ще бъдете унищожени.

Салих дал на хората три дни срок, за да се опомнят, да се покаят и да започнат да се подчиняват на Единствения Аллах, но те не могли да се отърсят от заблудата и невежеството си, нито да се покаят за постъпките си. Така на третия ден от смъртта на камилата над главите на хората от племето се стоварил силен гръм, подпалил имуществото им, а тях унищожил. Дворците, нивите и богатствата останали цели, но без собственици.

Салих, виждайки овъглените тела на хората от племето си, се натъжил и рекъл:

– О, мое невежо племе! Защо не послушахте посланието на моя Господ, а сами се хвърлихте в пропастта на смъртта... Сега вече не мога да ви помогна.

СЕДМА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПЛЕМЕТО НА ЛОТ И ТЕХНИЯ ПРОРОК

Лот бил племенник на благочестивия Авраам и заедно с него напуснал Вавилон, за да се отпрати към "обещаната" земя в Палестина и Ерусалим. Те останали известно време в Египет и благодарение на старанието и труда си се сдобили с много богатства и големи стада. Един ден Авраам напуснал Египет, за да продължи пътуването си към Палестина. Малко по-късно Лот също напуснал Египет с всичките си стада и огромни богатства и се заселил в град Содом, намиращ се на границата с Йордания. Може би такава било Божието желание, защото жителите на Содом били много порочни, развратни и грешни и Аллах избрал Лот за техен пророк, който да се погрижи за избавлението им.

Един ден съпругата на Авраам Сара, която от доста време нямала вест от брат си Лот, изпратила в Содом пратеник, за да разбере как е той. След дълъг път пратеникът влязъл в Содом и тъй като не познавал никого в града, се спрял да си почине в един ъгъл на градския площад. Не бил минал и час от пристигането му, когато изведнъж един от жителите на града се приближил към него и без да обели и дума, го ударил толкова силно по главата с камък, че от раненото място потекла кръв. След това, преди дори да е чул протеста на ранения, той го хванал за гърлото и му казал:

– Тази кръв в тялото ти беше заплаха за теб и аз те спасих от нея. Побързай и ми плати за удара!

Пратеникът на Сара бил поразен от странната логика и се спречкал със содомския жител, и двамата били отведени в съда, но най-чудно било това, че съдията обявил за прав нападателя и осъдил ранения да плати глоба.

Пратеникът, който се учудил още повече, се ядосал много, грабнал един камък и ударил с него съдията, като му казал:

– Сега вие вместо мен платете парите за угара на този мъж.

След това напуснал съдилището.

Друго странно нещо, което вършели хората от това племе, бил начинът, по който задоволявали страстите си. Те били изоставили жените си и извършвали полови контакти помежду си, т.е. между тях било разпространено извънредно грозното явление хомосексуализъм. Сodomците причаквали някой непознат да влезе в града им, хващали го и го принуждавали да върши това грозно деяние.

Господ бил избрал Лот, който бил благочестив, разумен и търпелив човек, за Свой пророк, който да ръководи хората по правия път, но за съжаление хората от племето изобщо не чували съветите му.

В действителност какво би могъл да направи Лот с хора, които били затънали в такъв порок и разврат!? Те били толкова грешни и развратни, че вършели грозния порок един пред друг!

Лот положил много усилия, за да откаже хората от ужасните им и нечовешки постъпки, но думите му не им оказвали никакво влияние.

Пророкът имал съпруга и дори тя била от “заблудените” и се движела с покварените жители на Содом. Не минало много време и хората решили да

изгонят Лот от града. Когато той научил за това, вдигнал ръце за молитва към Аллах и прокълел народа на Содом.

Скоро след това Аллах изпратил при Лот два ангела в човешки облик да унищожат града. Ангелите били младежи с красиви и изящни лица. Те отишли първо в дома на благочестивия Авраам, представили му се и му открили целта на мисията си. Авраам казал, че иска да посредничи и да помоли Аллах да прости и да се смили над жителите на Содом, но ангелите били непреклонни, че съдбата е определена – те били толкова изпаднали, че дори искали да изгонят своя пророк от града. След разговора си с Авраам младежите се изправили и продължили пътя си към Содом, за да изпълнят мисията си. Когато пристигнали в града, те отишли в къщата на Лот.

Виждайки тези младежи, пророкът се разтреперал, защото знаел, че ако хората от града разберат за тях, ще нападнат дома му. Жената на Лот, която била от покварените, видяла гостите и уведомила хората за тях, като подробно описала красотата им. Не бил минал и час от пристигането на ангелите, когато пред вратата на къщата на пророка се събрала група хора, която на висок глас настоявала Лот да им предаде гостите. Притеснен и обиден, Лот извикал на хората да се засрамят и че това са негови гости, но развратните мъже заплашили пророка, че ще влязат насила в дома му. Лот се ядосал и притеснил много за гостите си, но двата ангела го успокоили, представили му се и му рекли:

– Лот не се бой! Ние сме натоварени от Аллах със задачата да унищожим това развратно племе.

Когато разбрал кои са гостите, Лот се успокоил. Малко по-късно грешниците, които били обсадили вратата на Лотовата къща, били обхванати от неописуем страх и избягали.

Час по-късно младежите казали на Лот:

– В полунощ напусни заедно със семейството си града, за да се изпълни Божията воля по отношение на него.

Използвайки прикритието на нощта, Лот, съпроводен от семейството си, напуснал града. Когато се отдалечили на достатъчно разстояние, изведнъж земята се разтресла и жителите на Содом били унищожени от настъпилото земетресение. Съпругата на Лот, която останала в града заедно с грешниците и не послушала съветите на мъжа си, също загинала.

И така Божията воля отново била изпълнена.

ОСМА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ЯКОВ И ПРОРОКА ЙОСИФ

Яков е син на Исхак, плод на брака му с братовчедка му Рафика. Родителите на Яков го обичали повече, отколкото обичали братята и сестрите му. Баща му постоянно молел Аллах да гари сина му с благоденствие и дълъг живот.

Братът на Яков, Ису, който дълбоко се засягал и ядосвал от отношението на баща си, започнал да завижда на Яков и дори го заплашвал. Не след дълго с одобрението на родителите си Яков решил да се пресели в спокойното място Феган – земя на вуйчо му Льовон. Льовон имал две дъщери – Рахил и Лиа. Яков силно обикнал Рахил, но вуйчо му му предложил за съпруга Лиа. Тогава Яков признал, че би искал Рахил. Льовон му казал, че ако работи десет години за него, то той ще му даде дъщеря си Рахил за жена. Яков приел и след десет години вуйчо му му дал Рахил, както и две прислужници, и така той се завърнал в Палестина с много богатства, подарил на брат си Ису различни подаръци и така заличил старата злоба и неприязън в сърце-

то му и двамата заживели близо един до друг в мир и разбирателство.

Яков имал дванадесет сина, двама от които били от братовчедка му Рахил. Единият се казвал Йосиф, а другият – Бениамин. Рахил умряла млада и тогава Яков се оженил за сестра ѝ Лиа. Освен Йосиф и Бениамин Яков имал още десет сина от другите си жени, но бил по-привързан към синовете си от Рахил и обръщал особено внимание на Йосиф, който притежавал много качества и добродетели. Тази привързаност обаче породила завистта и злобата на другите момчета към Йосиф.

Яков добре виждал тази злоба и ненавист и затова не позволявал на Йосиф да излиза с братята си, които постоянно търсели начин, по който да го премахнат, като се надявали, че така ще си върнат бащината обич. Един ден те отишли при баща си и му казали:

– Скъпи татко, защо не позволявате Йосиф да идва с нас на лов, стрелба, езда и други забавления? Нима ни нямате доверие!? Ние ви обещаваме да го пазим добре и да ви го върнем здрав и читав. Разрешете и той да дойде с нас в пустинята.

Яков казал:

– Аз се страхувам да не би, докато не внимавате, вълк да нападне Йосиф и да го разкъса.

Братята отговорили, че ще внимават и няма да позволят да се случи подобно нещастие. Дяволът вече бил проникнал в душите им и без да помислят за последствията от това, което искали да извършат, братята продължили да убеждават баща си все по-настойчиво и накрая успели да получат съгла-

сието му. Въпреки че Яков знаел, че е възможно нещастие да сполети сина му, той позволил.

На следващия ден братята, придружени от Йосиф, потеглили към пустинята и когато стигнали до един кладенец, решили, че мястото е подходящо да осъществят своя пъклен план. Далеч от погледа на Йосиф братята започнали да обсъждат какво да правят с него. Някои от тях настоявали, че трябва да го убият и после да го хвърлят в кладенеца. Други, между които и Бенюамин, били против унищожаването на Йосиф и смятали, че е по-добре да го хвърлят в кладенеца жив. Малко по-късно братята нападнали Йосиф и го хвърлили в кладенеца. После намазали ризата му с кръвта на една птица, плачейки, я занесли на баща си и казали:

– Скъпи татко, Вашите опасения не бяха напразни. Точно както казахте, по пътя вълк единак нападна Йосиф и го разкъса и понеже знаехме, че може и да не повярвате на думите ни, ние ви донесохме окървавената риза на брат ни като доказателство за онова, което се случи.

Въпреки всичко коварството и лъжите на злодеите не останали скрити за Яков.

Така Яков бил разделен от сина си и плакал и тъгувал толкова много, че само след няколко години изгубил зрението си.

На гъното на кладенеца Йосиф се примирил с определената му съдба и започнал да се моли на Аллах. Скоро покрай кладенеца минал керван и спрял за кратка почивка. Един роб отишъл да донесе вода, спуснал ведрото и след като го изтеглил и погледнал в него, бил смаян, тъй като погледът му попаднал на красив младеж, който се бил хванал за въ-

жето, теглещо ведрото. Робът отвел Йосиф при хората от кервана, които може би поради това, че на Йосиф било предопределено да премине през множество изпитания, а може би и поради изключителната му красота, не го попитали за семейството му и решили да го отведат на пазара за роби и да го продадат. Така Йосиф бил отведен в Египет, където бил продаден като роб на пазара.

Съдбата си казала гумата – този ден владетелят на Египет Футифар бил отишъл на пазара, за да си купи роб. Когато погледът му паднал на Йосиф, той веднага го харесал, купил го и го отвел в дома си.

Доброто и морално поведение на Йосиф малко по малко привързали Футифар към него и скоро той му поверил голяма част от делата на дома си.

ЙОСИФ В КЛОПКАТА НА ЕДНА ЖЕНА

Съпругата на египетския владетел била покорена от Йосиф още от момента, в който го видяла, и често заставала на пътя му, но Йосиф, който бил честен и богобоязлив човек, я пъдел от себе си, като ѝ напомнял, че тя има съпруг, който е владетел на целия Египет, и не е редно да петни честта му, като го маме.

За съжаление гумите на Йосиф не отказали по никакъв начин тази похотлива жена от намеренията ѝ. Един ден тя измислила коварен план. Опразнила дома си и повикала Йосиф, а когато той влязъл, тя заключила вратата отвътре и му казала:

– Ти трябва да удовлетвориш желанието ми и да ме ощастливиш, като се свържеш с мен.

Йосиф незабавно се обърнал и почнал да търси начин да напусне къщата, но всички врати били заключени. Безпомощен, той потърсил закрилата на Аллах и в момента, в който, страстна и възбудена, съпругата на владетеля го настигнала и хванала, той се отскубнал и тя разкъсала ризата му отзад. В същия миг вратата се отворила и владетелят влязъл, придружен от няколко от своите роби.

Оказвайки се лице в лице с мъжа си, жената започнала да лъже:

– Ето, това е твоят доверен слуга! Искаше да бгъда негова и се опита да ме изнасили!

Египетският управник, който бил мъдър и твърд човек, попитал Йосиф за случилото се и Йосиф му разказал какво било станало.

Тогава един възрастен слуга, който години наред живеел в този дом и малко, или много познавал желанията на господарката си, казал:

– Господарю мой, в този случай произнасянето на присъдата не е толкова сложно, защото самият начин, по който е разкъсана ризата на Йосиф, ясно показва каква е истината. Ако ризата беше скъсана отпред щеше да е явно, че прегрешението е на младежа. А сега, когато ризата му е разкъсана отзад, можем да сме сигурни, че той е невинен.

Тези думи на мъдрия слуга убедили египетския владетел в невинността на Йосиф и той му казал:

– Искам всичко да приключи тук и сега и никой да не разбере какво е станало.

После се обърнал към съпругата си и ѝ рекъл:

– Ти си истинският виновник за това, което е станало, и затова не искам обсъждания и коментари по въпроса.

По всичко изглеждаше, че с този разговор проблемите за Йосиф свършили, но за съжаление не било така. Сладострастната жена, чийто грях бил разкрит, замисляла нова клопка. Тя твърдо била решена или да постигне това, което желае, или да отмъсти на Йосиф за отказа му.

Така царицата разпространила мълвата за Йосиф сред жените на всички големци и на всяко празненство и събиране се говорело само за него.

Един ден жената на фараона организираща събиране, на което поканила всички съпруги на големци. Когато Йосиф влязъл в залата, поканените жени били толкова впечатлени, че вместо кората на плодовете нарязали ръцете си, от които потекла кръв, но тъй като били много развълнувани, жените не я забелязали. Те били изцяло погълнати от Йосиф и всяка една от тях си казала, че жената на фараона има право да се влюби в толкова красив младеж. След този ден случилото се между Владетелката и Йосиф било разнасяно и обсъждано още по-усърдно, въпреки че той продължавал да страни от съпругата на фараона, която все по-често започвала да мисли за лично отмъщение, докато най-накрая рекла на съпруга си:

– Йосиф накарни достойнството ми пред жените на големците и ако искаш да спреш обидите ми, трябва да го хвърлиш в затвора.

Владетелката толкова настоявала, че накрая фараонът се съгласил и Йосиф бил изпратен в затвора.

Така се случило, че в същия ден, в който фараонът изпратил Йосиф в затвора, в двореца няколко души от прислугата направили заговор и се опитали да отстранят владетеля. Те поставили отрова в храната му, но преди той да я вкуси, заговорът бил разкрит и готвачът и виночерпецът на фараона били наказани и хвърлени в затвора. Двамата били затворени заедно с Йосиф и нямали и най-малка надежда за спасение.

Йосиф прекарал в затвора много години, през които непрекъснато се молел на Всевишния и споделял своите тайни и нужди с Него. Един ден фараонският готвач му казал:

– Като виждам постоянните ти молитви и предаността ти към Аллах, съм убеден, че си от благочестивите и от Неговите избраници и затова искам да разтълкуваш това, което сънувах миналата нощ.

Йосиф попитал:

– Ще ми разкажеш ли съня си?

Готвачът отговорил:

– Сънувах, че нося на главата си хляб и се движа в неизвестна за мен посока. Изведнъж странни птици ме нападнаха и отнесоха хляба със себе си.

Тогава виночерпецът рекъл:

– Нека и аз ти разкажа съня си. Сънувах, че приготвям за фараона вино от грозде. Ако можеш, моля те, разтълкувай сънищата ни.

Йосиф, който виждал желанието на двамата да разберат смисъла на сънищата си, преди да им ги разтълкува, казал:

– Аз изповядвам вярата на моите предци Исхак, Авраам и Яков. Изпитвам отвращение към езични-

ците и идолопоклонниците. Аз съм роб на Единния Аллах, Този, Който няма подобни на Себе Си. Той е Този, Който ме научи да тълкувам сънища. Почитам Него, защото Той е Творецът на небесата и земята, и ние, хората, сме сътворени поради Неговата воля.

Вие, които дълго време живеете с мен в тази тъмница, приемоте гумите ми и знайте, че глупавите идоли, от които няма нито полза, нито дори вреда, не заслужават да се прекланяме пред тях. Не е правилно хората да изоставят Всемогъщия Творец, Който няма равен, и да се прекланят пред творенията на собствените си ръце. Бъдете справедливи и отсъдете дали е нормално, когато животът и смъртта ни са в ръцете на Единствения Господ, ние да приравняваме на Него безполезните и ненужни идоли!?

След като изрекъл това, Йосиф започнал да тълкува сънищата на двамата си съкилийници и им казал:

– Виночерпецо, за щастие ти скоро ще бъдеш свободен. А ти готвачо, много съжалявам, но сега изживяваш последните си мигове и скоро ще бъдеш екзекутиран.

После Йосиф помолил виночерпеца да се застъпи за него пред владетеля, когато бъде освободен, и да му каже, че в затвора лежи невинен човек.

Не след дълго предсказанията на Йосиф се сбъднали. Виночерпецът бил освободен и се завърнал към предишните си задължения, а готвачът увиснал на бесило.

Въпреки обещанието, което бил дал на Йосиф, виночерпецът го забравил и не се застъпил за него пред фараона. Така минавало времето и Йосиф про-

гължил да стои в затвора, докато един ден фараонът събрал придворните загатели и ясновидци и им казал:

– Снощи сънувах седем тлъсти крави, които пасяха в една ливада. Изведнъж седем мършави крави излязоха от морето и изядоха тлъстите крави. После видях седем зелени и хубави пшенични класа и седем изсъхнали класа. Ако можете, разтълкувайте съня ми.

Учените и звездобройците виждали безпокойството на фараона, породено от съня му, но въпреки усилията, които полагали, не успели да разтълкуват значението му. За да успокоят владетеля, те му казали, че такива несвързани сънища са резултат от лошо хранене и нямат тълкуване. Владетелят обаче не бил удовлетворен от този отговор. Тогава виночерпецът се сетил за Йосиф и казал на своя господар:

– В затвора има младеж, който отлично тълкува сънища и със сигурност може да разбере и вашия сън.

Фараонът заповядал на виночерпеца да отиде при Йосиф и да разбере от него значението на съня му. Без да се бави, виночерпецът отишъл при Йосиф и след като го попитал как е и му се извинил, че го е бил забравил толкова време и не е говорил за него на владетеля, му разказал съня на фараона и го попитал за тълкуванието му.

Йосиф отговорил:

– Кажете на фараона, че седемте тлъсти крави символизират седем години на плодородие, радост и сигурност, а седемте мършави крави означават седем години суша и глад. Същото е и с житните

класове – седемте зелени класа показват седемте години на изобилие и плодородие, а изсъхналите – седемте години суша.

Виночерпецът предал това тълкуване на владетеля, който се зарадвал много и усетил, че има насреща си един мъдър и знаещ човек, застъпил се за Йосиф и фараонът заповядал престъплението му да се преразгледа отново. След дълги проучвания владетелят се убедил в невинността му, повикал го при себе си и казал:

– Ти си достоен да бъдеш покрай нас и да ни помагаш за държавните дела. Кажу какъв пост си избираш, за да те назнача на него.

Йосиф отговорил:

– Ако ме назначите да отговарям за хазната и земеделието, се надявам да се справя добре.

Фараонът го назначил на този пост и заповядал на своите служители навсякъде в страната да му се подчиняват, като добавил, че Йосиф е сигурен и мъдър мъж и изцяло се ползва от неговото доверие.

Йосиф първо благодарил на Аллах и го помолил:

– Господи, помагай ми да Ти служа. Не ме лишавай от милостта и любовта Си, за да мога да следвам само правилния път.

После тръгнал на път. Посетил всички учреждения в Египет и се запознал отблизо със земеделците и животновъдите, и им напомнил, че ще се радват на няколко хубави и плодородни години, но после ще бъдат сполетени от сухи и неплодни години, и затова през годините на благодат и изобилие трябва да се запасят с необходимата вода и провизии, за да се спасят от болката и страданията през годините на суша и глад.

Най-накрая предсказанията на Йосиф се сбъднали и започнали годините на плодородие и благодат. По негова заповед в различни точки на страната били построени множество складове, които били напълнени с пшеница, а по реките били изградени водохранилища, за да се пази в тях необходимата вода. След седемте добри години започнали и годините на суша, но благодарение на мерките, предприети от Йосиф, никъде в страната нямало проблеми. Йосиф, който вече бил станал владетел на Египет, наредил житото да се разпредели и всяко семейство да получава дневна дажба според нуждите си. За съжаление обаче сушата била поразила не само Египет – съседните земи, като Канаан и Палестина, също били засегнати, и тъй като славата за справедливостта и щедростта на египетския владетел се носела навсякъде, съседните народи също идвали в Египет, за да си набавят храна.

Така и Яков извикал синовете си и им казал:

– Вземете достатъчно пари и отидете в Египет, защото чух, че тамошният владетел е благороден и добродетелен мъж. Надявам се да успеете да купите от него необходимото жито и живи и здрави да се завърнете вкъщи.

Яков не пуснал Бениамин да замине и го оставил при себе си, като рекъл на братята му:

– Нека Бениамин остане при мен, за да ми помага във всекидневната работа.

Братята приели и се отправили към Египет.

Когато съобщили на Йосиф, че десет мъже от Канаан са дошли, за да си купят зърно, той наредил да ги въведат при него. Макар че били минали много години от момента, в който се разделили, Йосиф

познал братята си, въпреки че те не успели да го познаят. Йосиф поканил мъжете на обяд и ги разпитал за произхода и рода им. Братята се представили и казали, че те са дванадесет братя, но един от тях е бил убит на млади, а един е останал при баща им Яков. След като нагостил гостите си добре, Йосиф заповядал да натоварят камилите им със зърно и скришно да поставят парите им в един от чувалите с жито. А на сбогуване поискал от тях следващия път, когато идват, да доведат по-малкия си брат, за да повярва той на историята им.

Щастливи, че са успели да набавят необходимото жито, братята се върнали при баща си и му казали:

– Това, което беше чул за владетеля на Египет, е вярно. Той е благороден, щедър и добродетелен в истинския смисъл на думата. Той ни покани на обяд, разпита ни за потеклото и рода ни и ни помоли, ако отново ходим в Египет да вземем с нас и другия си брат и ние му обещахме да го сторим. Сега вие трябва да ни разрешите да вземем Бениамин с нас в Египет. Този път се заклеваме да внимаваме и да го върнем жив и здрав.

Яков много се притеснил и си помислил, че може би синовете му пак кроят нещо, и им казал:

– Ако се случи нещо с Бениамин, аз ще умра. Не мислите ли, че ми е достатъчна раздялата с Йосиф!? Виждате, че изгубих зрението си от мъка по него, затова по-добре оставете Бениамин на мира и заминете сами в Египет за жито.

В това време братята, които разтоварвали житото, изведнъж видели парите си, скрити в един от чувалите с пшеница. Радостни, те отишли при баща си и му казали:

– Скъпи татко, вижте как владетелят на Египет е върнал парите ни и ни е дал всичкото това жито безплатно.

Това накарало Яков да се замисли и той казал на синовете си:

– Мисля, че е по-добре да вземете Бениамин със себе си в Египет и да го представите на египетския цар. Поверявам ви го и настоявам да имате предвид, че ако и косъм падне от главата му, вие ще бъдете отговорни.

Братята приели бащината заръка и искрено му обещали да пазят Бениамин като очите си и да го върнат жив и здрав.

Не след дълго всички заедно отново потеглили към Египет. Яков предупредил синовете си, когато стигнат до египетските порти, да не влизат всички заедно през една врата в града, но те не разбрали думите на баща си, въпреки че не били лишени от мъдрост. След дълго пътуване братята най-после стигнали до Египет. Йосиф бил уведомен за пристигането им и ги поканил при себе си. Под предлог, че трябва да получат пшеницата си, той отпратил братята и останал сам с Бениамин. Тогава по лицето на Бениамин се изписала тъга и той казал:

– Колко много приличате на брат ми. Ние с него бяхме от една майка и повечето време се хранехме заедно.

Йосиф казал:

– Бениамин, ако не ти е трудно, обядвай с мен и ме считай за свой брат.

Вечерта Йосиф разделил братята дъвама по дъвама в стая и Бениамин отново останал сам. Сълзи се появили в очите му и той казал:

– Ако Йосиф беше жив, щях да спя с него в една стая.

Йосиф отново му рекъл:

– Ако ме приемаш за брат, нека спим в една стая.

Бениамин го погледнал с искрен поглед и казал:

– Да ви приема за свой брат би било чест за мен, но какво да правя, като в действителност вие не сте от потеклото на баща ми Яков и майка ми Рахел!?

Йосиф се опитал да не се издаде, но накрая не се стърпял, прегърнал Бениамин и му казал:

– Скъпи братко, нима не познаваш своя загубен брат, въпреки че го виждаш толкова отблизо!?

Объркан, Бениамин с внимание погледнал лицето на Йосиф и тогава го познал. Двамата братя силно се притиснали в прегръдките си и започнали да плачат от радост. Йосиф попитал Бениамин как е баща им, а после приканил брат си да бъде търпелив и твърд и настоял останалите братя да не разбират кой е той.

Йосиф не желаел вече да се отдели от Бениамин и затова скроил план. Заповядал на човека, предаващ чувалите, да сложи в торбата на Бениамин един златен съд. Когато товарите били готови и братята се готвели да отпътуват, изведнъж част от стражата се нахвърлила върху тях и започнала да им вика:

– Неблагодарни канаанци, спрете!

Те спрели и попитали:

– Какво се е случило? Нима сме съгрешили нещо!?

Стражата отговорила:

– Златната чаша на нашия владетел е изчезнала и ние подозираме вас. Ако открием чашата във вашите товари, ще ви хвърлим в затвора! Ако сте я откраднали, бъдете искрени и си признайте!

Братята, които били сигурни в себе си, казали убедено:

– Египтяни, знайте, че ние сме от рода на Божи пратеник и кражбата е един от най-големите грехове в нашата религия. Можете внимателно да претърсите товарите ни, за да се убедите в думите ни.

Хората от охраната казали:

– Молете се наистина да е така!

Служителите започнали да проверяват товарите на братята един по един, докато дошъл ред на камилата на Бениамин, където чашата била намерена. Веднага съобщили на Йосиф, който дошъл при братята и им казал:

– Ние ще задържим Бениамин тук, за да го накажем.

Братята, гледайки Бениамин с презрение, казали на Йосиф:

– Когато беше малък, брат му също открадна, затова не е чудно, че и този извърши такъв грях.

За каква кражба говорели братята на Йосиф!?
Добре е да обясним:

Когато Йосиф бил още малко момче, а майка му Рахел вече била напуснала този свят, Яков го дал на сестра си да се грижи за него известно време. А когато Яков се оженил за Lia, той отново взел Йосиф при себе си. Сестрата на Яков, която много обичала своя племенник и искала той да остане при нея каквото и да ѝ коства това, скрила един колан под дрехите на Йосиф и когато той се върнал вкъщи, тя

отишла при брат си и казала, че детето е откраднало колана. И тъй като намерили колана у Йосиф, според тогавашните закони крадецът трябвало да работи известно време при собственика на откраднатата вещ.

Йосиф не обърнал внимание на безпомощността и молбите на останалите братя, които го молили да задържи някой друг от тях на мястото на Бениамин, защото се страхували да не би баща им да умре от печал по него. Йосиф казал:

– Ние не можем да затворим невинен вместо престъпник.

От молбите и увещанията на братята нямало полза и владетелят задържал Бениамин при себе си. Тогава най-големият брат се обърнал към братята си и казал:

– Аз нямам очи да погледна баща си и не мога да се върна. Вие си вървете и му разкажете какво се случи.

Така деветимата братя оставили Бениамин и Яхуда в Египет и потеглили към Канаан. Те били тъжни и объркани, защото на идване били единадесет човека, а се връщали само девет. Пристигайки в дома си, те разказали какво се е случило на баща си. Когато чул това, от гърдите на Яков се изтръгнал вик. Той се уплашил, че на Бениамин се е случило същото, което в миналото било сполетяло и Йосиф, но отсъствието на Яхуда го накарало да се замисли и да се поуспокои. Макар че Яков бил напълно спял, той неуморно подканвал синовете си да се върнат в Египет и да приберат братята си и когато след време житото отново свършило, Яков ги поощрил за ново пътуване и им казал:

– Вече не мога да понасям разгялата си с Бениамин. По-добре да тръгвате за Египет.

Братята за трети път се отправили към Египет и след много трудности и перипетии най-накрая стигнали дотам. Веднага поускали да се срещнат с египетския управник и му рекли:

– Владетелю на Египет, нашето семейство много се измъчва поради разгялата с нашите братя. Старият ни баща се разболя тежко поради тази разгяла и много страда за Бениамин. Ние ти носим пари, за да ни дадеш за тях жито и нашия брат Бениамин, за да се върне с нас вкъщи и така да зарадваме болния си баща.

Когато Йосиф видял колко много са огорчени братята му, не се стърпял и им заговорил майчински. Изведнъж братята го познали и попитали:

– Ти не си ли Йосиф?

– Да – отговорил той, – аз съм вашият брат, когото вие хвърлихте в кладенец. Ето че с Божия помощ достигнах дотук.

Засрамени, братята навели глави и поускали прошка от Йосиф, а той великодушно ги вдигнал от земята, където били коленичили, и ги утешил с думите:

– Аз ви простих, надявам се и Бог да ви прости. Сега вземете ризата ми и се върнете в Канаан. Дайте я на татко и нека я положи на очите си. Надявам се с помощта на Аллах очите му да възвърнат зрението си. После се върнете тук с цялото семейство.

Казват, че когато братята напуснали Египет и преминали през портата в Канаан, Яков казал:

– Надушвам мириса на ризата на Йосиф!

Близките му отвърнали:

– Якове, ти все още мислиш за Йосиф и тази твоя заблуда е резултат от това, че постоянно го търсиш и говориш за него. Къде е той, та усещаш миризмата на ризата му!?

Не минало много време и ето че синовете донесли ризата на Йосиф и потрили очите на Яков с нея. В същия момент с Божия благословия очите на стареца възвърнали зрението си и скоро заедно с цялото семейство Яков се отправил към Египет.

През това време Йосиф нетърпеливо чакал пристигането им. Срещата между бащата и сина, които се виждали след многогодишна раздяла, представлявала изключително затрогваща и величествена картина. Те се прегърнали отново и заедно благодарили на Аллах за добрината и справедливостта му.

Съпругата на Яков, която била леля на Йосиф и Бениамин, също не била на себе си от радост. Йосиф настанил семейството си в красива и плодородна местност, където всички заживели заедно, прекланяйки се пред Аллах до края на живота си.

В Свещения Коран не се казва нищо повече за историята на Йосиф, но според някои предания жената на египетския фараон се покаяла и признала вината си, след като той влязъл в затвора. Тъй като много обичала Йосиф, тя напуснала фараона и преживявала, като просела от врата на врата. Поради голямата си мъка и плач не след дълго загубила зрението си, а косите ѝ побелели, докато се скитала из пустините. Години по-късно, когато се разхождал с баща си в столицата на Египет, Йосиф видял жена, облечена вехто, с побелели коси, която непрекъснато повтаряла името му, искала прошка от него и от време на време признавала прегрешението си.

Йосиф я познал, но Яков, който не знаел за какво става въпрос, настоял да разбере. Когато видял упорството на баща си, Йосиф му разказал цялата история и му казал, че това е същата онази жена, която го наклеветила и заради която бил хвърлен в затвора.

Точно когато двамата минавали покрай нея, я чули да казва:

– Господ ми праща позната миризма, това е мирисът на Йосиф, мирисът на моя любим.

Яков, който бил поразен от тази история, помолил Йосиф да върне на тази жена всичко, което е загубила заради раздялата си с любимия.

Молитвата, която отпразвили баща и син към Аллах, била чута и жената получила обратно младостта и красотата си, а Йосиф ѝ простил така, както бил простил на братята си.

ДЕВЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА ШУАЙБ

Модин бил местност, намираща се до Хиджаз⁹ и граничеща с Древна Сирия. Там живеели народи, занимаващи се предимно с търговия, с покупки и продажби, които имали огромни богатства и се радвали на охолство и разкош. Но подобно на народите, живеещи преди тях, богатствата им ги подтикнали към грозни постъпки, предателства и престъпления.

Шуайб, който бил свободомислещ, търпелив и красноречив човек, бил избран от Всемогъщия Аллах за Негов пратеник, който да напътства хората по правилния път. За изпълнението на тази мисия Шуайб полагал много усилия и не се спирал пред нищо, но жителите на Модин не вярвали на думите и гелата му и му казвали:

– Шуайб, ти не ни превъзхождаш с нищо. Обикновен човек си точно като нас и можеш да бъдеш сигурен, че думите ти не ни оказват никакво влияние. Трябва да знаеш, че ако не бяха близките ти, щяхме да те изгоним от града ни.

Въпреки униженията и трудностите, на които бил подложен, Шуайб не се отказал от мисията си и продължавал постоянно да призовава хората към вярата в Единния Аллах, добрите дела и въздържането от всякакви грехове. След известно време, повлияни от думите му, група хора го последвали и повярвали на това, което казва, но мнозинството

⁹ Хиджаз – западната част на Арабския полуостров, по протежението на Червено море – бел. ред.

от обществото продължавало да следва вярата на своите предци и упорито му се противопоставяло. И така един ден Шуайб разбрал, че нищо повече не може да направи за хората и вече не може да понася и търпи постъпките на грешниците, започнали откритата борба срещу него.

Шуайб вдигнал ръце към Аллах, проклинайки ги, и Го помолил да ги унищожи. Малко след това в града било изпратено земетресение, което сринало къщите на езичниците, а тях самите унищожило. Шуайб и погръжниците му останали невредими и по заповед на Аллах се заселили в друго селище, за да напътстват живеещия там народ Ике, който подобно на жителите на Модин се прекланял пред идоли, бил невярващ и грешен, а думите и делата на Шуайб не му влияели изобщо. Хората от това племе били толкова затънали в греховете си, че нито един от тях не се присъединил към пророка и не изразил готовност да бъде упътен по правия път и да се преклони пред Единния Бог.

Шуайб заплашил хората с бегствие, но те били затънали в мрак и невежество и не съзирайки опасността, с насмешка му казали:

– Ако това, което твърдиш, е истина, то тогава заповядай част от небето да се изсипе на главите ни.

Когато казвали това, езичниците смятали, че осмиват Божия пророк.

Когато Шуайб видял, че те са по-заблудени и от жителите на Модин, напълно се разочаровал и поискал от Аллах да унищожи и тях. Молбата му била чута. Внезапно въздухът се затоплил толкова много, че водата в реките и езерата започнала да vri.

Шуайб пак заплашил племето с Божия гняв, като им посочил горещината на въздуха и им казал, че това е доказателство за приближаващото наказание на Аллах, но за съжаление отново нямало полза. Хората не се покаяли за греховете и идолопоклонничеството си и скоро огромен облак покрил небето и задухал силен и студен вятър. Измъченият от жегата народ се скрил в сянката на този облак. Тогава изведнъж от него започнал да вали огън и всички грешници и заблудени изгорели моментално в огнените пламъци на собствените си пороци. Съдбата на народа Ике представлява урок, от който могат да се поучат останалите грешници.

ДЕСЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА МОИСЕЙ И ААРОН

Както казахме по-рано, по покана на Йосиф Яков заедно със семейството си напуснал Канаан и се преселил в Египет, където всички заедно живели и се множили дълги години. По-късно това племе се именувало Бани Израил¹⁰.

Яков починал на 147-годишна възраст, а синът му Йосиф бил на 110 години, когато Творецът решил да го прибере при Себе Си. След него управлението на Египет попаднало в ръцете на фараоните. С течение на годините броят на Бани Израил постоянно нараствал и ето че на власт дошъл един фараон, който се уплашил от многобройността им, тъй като си помислил, че ако се разбунтуват срещу него, те биха

могли да го свалят от трона. Затова той решил по някакъв начин да контролира племето и им наложил различни ограничения и забрани, а в държавните дела се държал към тях строго и жестоко – първо увеличил данъците им, а постепенно започнал да им създава и всякакви други проблеми и да им прилага

¹⁰ Бани Израил (ар.) – синове на Израел

различни наказания. Животът на Бани Израил от ден на ден ставал все по-труден, а враждебното отношение на фараона – все по-осезаемо.

По това време един учен астролог предупредил фараона, че скоро в Бани Израил ще се роди момче, което ще посегне на властта му и ще го свали от престола.

Фараонът бил ужасен и заповядал на хората си да взимат новородените на племето и да избиват момчетата. Египетският владетел, чиято глупост и невежество били замъглили разума му, смятал, че по този начин може да се противопостави на волята на Всевишния. Той не знаел, че нито той, нито който и да е друг би могъл да попречи на Божественото предопределение.

Глупостта на фараона била причина да се пролее много детска кръв. Но въпреки постоянните проверки, когато болките на Моисеевата майка започнали, около нея нямало никой. Тази чиста жена родила Моисей и успяла да го скрие от стражата, която непрекъснато била наоколо. В момента, в който подчинените на фараона разбирали, че се е родило момче, те го отнемали от родителите му и го убивали. Без съмнение в тези условия отглеждането на Моисей въщи било трудно и опасно. Майката била много притеснена за сина си и се чудела какво да прави, когато изведнъж чула глас: "Майко, не бъди тъжна! Намери една кошница, покрий дъното ѝ със смола, сложи бебето в нея и после пусни кошницата в Нил. Ние ще пазим детето от всякакви злини."

Притеснена и тъжна, майката веднага намерила една кошница, уплътнила дъното ѝ със смола, по-

ложила кърмачето в нея и я пуснала в реката, оставяйки новороденото на Божията милост.

Така кошницата и невръстният ѝ пътник заплували по водата и вятърът ги понесъл в неизвестна посока.

Разтревожена за Моисей, сестра му проследила кошницата и видяла, че тя стигнала до фараонския дворец.

*Тъй като Творецът пази кораба,
никога не ще видиш пречка по пътя му.*

Хората на фараона извадили кошницата от водата, намерили в нея новороденото момченце и съобщили веднага на владетеля. Фараонът заповядал да убият бебето, но съпругата му, която също била там, казала:

– Защо е нужно да го убиваш! Нека да го приемем за свой син, може би в бъдеще ще ни бъде полезен.

Фараонът приел. Поверили бебето на една дойка, която да се грижи за него, но момченцето не искало млякото ѝ, дошли още няколко дойки, но детето не искало нито една от тях и постоянно плачело.

Сестрата на Моисей, която знаела какво се е случило, отишла при съпругата на владетеля и ѝ казала:

– Чух, че имате нужда от дойка, която да кърми някакво бебе. Аз познавам една жена, която е подходяща за това. Ако позволите, ще ви я представя.

Съпругата на фараона приела предложението на момичето и ѝ заповядала да доведе жената. Час по-късно майката на Моисей вече кърмела сина си в двореца на фараона. Така той прекарал детските си години при майка си, която се грижела за него, а

придворните му служели, докато достигнал пълнолетие.

Моисей, който се радвал на Божието благоволение, започнал да изпълнява Неговите заповеди. Помагал на бедните и нуждаещите се, подкрепял слабите и се борел срещу насилниците и грешниците. Неговите близки и роднини от Бани Израил страдали от постоянното насилие и тирания на фараона и служителите му, които им били наложили много ограничения, или с две думи – след смъртта на благочестивия Йосиф животът им ставал от труден по-труден и те постоянно чакали появата на пророк, който да дойде да ги защити и да ги избави от гнета на фараона.

Един ден, когато Моисей бил на път за фараонския палат, той видял двама души да се бият. Единият от тях бил от Бани Израил и поради слабостта си бил победен от другия мъж. Виждайки Моисей, той го помолил за помощ. Моисей бил силен и красив младеж и побързал да помогне. Със силен удар той повалил насилника и го убил.

Когато видял това, човекът от Бани Израил избягал. Моисей, незабелязан от никого, също напуснал мястото на боя.

Няколко дни по-късно, минавайки през някаква местност, Моисей видял същия мъж, който отново се бие с един от служителите на фараона и отново го помолил за помощ. Като видял това, той се приближил към него и му казал:

– Изглежда си неспокоен човек и обичаш да се биеш с другите!

Чувайки тези думи, мъжът станал подозрителен към Моисей и се развикал:

– Моисей, нима искаш да убиеш и този човек, както уби и другия?

Хората, които се били струпали около тях, чувайки тези думи, разбрали, че Моисей е убиецът на онзи човек и решили да го хванат. Особено настоявали роднините на убития мъж, които дори се втурнали да го гонят.

Но и този път Аллах му помогнал. Ковчежникът на фараона, който вярвал в Единния Бог, тайно отишъл при Моисей и му казал, че голяма група хора го преследват и е по-добре, преди да са го хванали, да напусне страната, за да се спаси от наказанието на фараона и неговите лакеи.

Моисей не виждал друг изход, освен да приеме предложението на ковчежника, затова подготвил необходимото за пътуването и тръгнал. Напуснал града и вървял няколко денонощия, преди да стигне до кладенеца на Медин, където видял две девойки, които чакали нещо и не позволявали на овцете си да пият вода, въпреки че в това време останалите хора появили добитъка си.

Моисей пристъпил напред и попитал девойките защо не поят овцете си, а те отговорили:

– Чакаме първо мъжете да приключат и после и ние ще ги напоим. Нашият баща е възрастен и не може да върши това.

Моисей попитал кой е баща им и те му отговорили, че това е пророкът Шуайб. Без да се бави, Моисей се приближил до кладенеца, напълнил ведрото и напоил овцете им. После отишъл и сигнал да почине под едно дърво. Той вече бил много гладен, когато едно от момичетата дошло при него и му казало:

– Баща ни ви моли да приемете поканата му и да дойдете в дома ни да ви изкаже благодарността си.

Моисей казал:

– Приемам поканата на баща ви, но ти трябва да вървиш след мен, защото в нашето семейство ние не гледаме чуждите жени и аз се страхувам да не би очите ми да извършат грях.

Час по-късно Моисей пристигнал при пророка Шуайб. Поднесли му храна и после Шуайб го попитал какво е преживял. След като Моисей разказал историята си, една от девойките се обърнала към баща си и му казала:

– Тамко, справедливо е да избереш този мъж за свой помощник в делата си, тъй като той е от добрите и чисти хора.

Шуайб я попитал:

– Смяташ го за добър, защото ви е помогнал да напоите овците, но как разбра, че е чист и непокварен?

Дъщерята отговорила:

– Когато идвахме насам, той не се съгласи да ме следва, настоя да го упътвам, като ходя зад него, и ми каза, че в тяхното семейство никога не гледат жените, които не им принадлежат, и затова смятам, че той има чиста и непорочна душа.

Шуайб приел думите на дъщеря си и разговаряйки с Моисей, му предложил да се ожени за едно от момичетата му, но условието било да остане да работи осем години при него. Моисей се съгласил и служил на пророка Шуайб близо десет години, през които се грижел за стадата му.

Аллах дарил Моисей с голямо богатство, а броят на овците му постоянно растял. Така изминали десет години, службата му свършила и той поискал

благословията на Шуайб да се върне със съпругата и добитъка си в Египет, за да види семейството си. Шуайб ги благословил и те тръгнали на път.

Тъй като пътували с добитъка, Моисей и съпругата му трябвало да се движат бавно и през една непрогледна нощ изгубили пътя в пустинята. Духал студен вятър и те се лутали без цел и посока, когато изведнъж светлина в далечината привлякла погледа на Моисей и той казал на жена си:

– Ти остани тук с овцете, докато аз отида до онази светлина. Може да открия някаква помощ или да намеря някакъв възлен, с който да разпалим огън и да се спасим от студа.

Моисей се отправил към светлината и когато стигнал до източника ѝ, видял, че това са огнени пламъци, излизащи измежду зелените листа на едно дърво. Странното било, че нито дървото изгаряло, нито огънят загасвал. Удивен, той втренчил поглед в дървото и изведнъж чул глас да казва: “Моисей, не се страхувай! Това съм Аз – Единственият, Който няма съдружници. Събуй обувките си, защото се намираш в Свещената долина.” Моисей незабавно се събул и отново чул гласа: “Какво е това, което гържиш в ръка?” Моисей отговорил, че това е тоягата му, на която се опира, когато се умори, и с която води овцете си. Гласът му казал да я хвърли на земята. Той се подчинил и хвърлил тоягата си и тогава тя се превърнала в ужасен змей. Обхванат от страх, Моисей отстъпил крачка назад, но гласът казал: “Няма защо да се боиш, протегни ръка и хвани тази змия за опашката.” Моисей искал да хване опашката с ръкава на дрехата си, но отново чул гласа, който казал: “Не се страхувай и хвани змията с гола ръка. Не се бой!”

Този път Моисей протегнал ръка и хванал змията за опашката. Когато я приближил към себе си, тя отново се превърнала в обикновена тояга.

После му било заповядано да пхне ръка под яката си и да я извади. Моисей изпълнил заповедта и когато извадил ръката си, видял, че тя свети много ярко. По заповед на гласа отново пхнал ръката си под яката и когато я извадил, този път тя била отново обикновена.

После гласът казал: "Моисей, Ние ти показahme тези две знамения, за да отидеш с тях при фараона и хората му и да ги призовеш да Ми служат."

Моисей казал:

– Господи, Ти знаеш, че аз убих един от хората на фараона и ако те ме открият, без съмнение ще ме унищожат и затова Те моля да проявиш милост към мен и да позволиш брат ми Аарон, който говори по-красиво и добре от мен, да ми помага, за да можем заедно по-добре да се стараем да изпълним възложенето ни от Теб.

Молбата му била приета и Аллах избрал Аарон, който бил с чисто сърце и добър нрав, за помощник на Моисей. После Бог отново уверил Моисей във важността на мисията и нейната победа, като казал: "Бъдете сигурни, че при всички случаи вие ще сте тези, които ще победят!"

Моисей обул обувките си и спокоен напуснал Свещената долина. Върнал се при съпругата си и заедно се отправили към Египет. След като влязъл в Египет, първо отишъл да види майка си и сестра си, а после се видял и с брат си и му предал Божията заръка. Щастлив, че е получил Божията благословия, Аарон изразил готовността си. Когато майка им чула за мисията на синовете си, тя се изплашила за

живота им и подтиквана от майчините си чувства, ги помолила да се откажат. Но Моисей и брат му се отправили към двореца на фараона. Там пророкът застанал очи в очи с владетеля и му казал:

– Фараоне, натоварен съм от името на Всемогъщия Бог да ти заповядам да се откажеш от невежеството и заблудата и да започнеш да почиташ Него, както и да избавиш Бани Израил от мъките и страданията им и да помогнеш на мен и племето ми да напуснем Египет.

Фараонът много се ядосал на думите на Моисей и казал:

– Кой е твоят Бог, та говориш от Негово име по този начин?

Моисей отговорил:

– Моят Господ е Този, Който сътвори небето и земята и всичко, което е в тях. Този, Който установи хармония между тях и Който напътства и ръководи нас, хората, по правия път.

Фараонът се разгневил още повече и извикал:

– Това е наглост! Нима забрави, че израсна и бе отгледан в моя дом!? Какви са тези думи, които наговори!? И какви са тези претенции, които предявяваш!? Ако не се откажеш от думите си, ще бъдеш хвърлен в затвора!

Моисей отговорил:

– Аз разполагам с неоспорими доказателства за думите си.

Фараонът казал:

– Ако това е вярно, то тогава покажи ми доказателствата си.

Тогава Моисей хвърлил тоягата си на земята и тя веднага се превърнала в змия. Със страх фараонът отстъпил няколко крачки назад и останал мъл-

чаливо да стои пред Моисей, и почувстввал опасността, попитал:

– Имаш ли и други доказателства?

Моисей поставил ръката си под яката и когато я извадил, тя блестяла силно.

Фараонът, чиято слабост пред чудесата на Моисей проличала ясно, се опитал да я прикрие с измама. Той нарекъл двамата братя магьосници и заповядал да ги изгонят от палата. После повикал своя везир Хаман и му заповядал да построи много здрава и висока сграда с кула, за да може да се качи на нея и да отиде при Бога на Моисей и Аарон и да се сражава с Него. Фараонът разпространил намерението си сред народа, чието невежество било толкова поразяващо, че те повярвали, че фараонът може да се бие с Господа на Моисей.

Тълкувателите на Корана не изключват възможността самият фараон също наивно да е вярвал в това, но едва ли той е бил чак толкова невеж. Разбира се, не може да се отрече и фактът, че властелините често така се увличали във властта, с която разполагали, и поста, който заемали, че били обхващани от надменност, желание за превъзходство и власт. Така те започвали да се мислят за нещо повече от хора и да се отделят от реалната форма на съществуване. Фараонът също не е изключение от тази група.

В реч към народа той заявил:

– Моисей и Аарон са магьосници, които искат да ви изгонят от земите ви и после те да управляват. Вие не трябва да се оставяте да бъдете измамени.

По-късно владетелят потърсил съвет от приближените си как да се противопостави на двамата

братя и как да преготврати доверието към тях. Придворните казали, че е най-добре да свикат всички магьосници и гадатели и с помощта на магията и проклятията им да победят двамата братя.

Фараонът одобрил тази идея и изпратил подчинените си във всички провинции на царството, за да доведат всеки, който се занимава с магия и заклинания. Той определил и една дата, на която да се проведе важното събитие. Най-накрая този ден настъпил. Моисей и Аарон също били доведени. Фараонът се обърнал към магьосниците и им заповядал да покажат какво могат и те започнали да показват змиите си. Изведнъж Моисей хвърлил таягата си на земята и тя се превърнала в огромна ламя и погълнала всички змии. Уплашени, магьосниците се оттеглили.

Изплашени от чудото на Моисей и осъзнавайки безсилието и слабостта си пред него, магьосниците му повярвали. Фараонът, който много се обезпокоил от това, им казал:

– Как така се присъединявате към Моисей, без да съм ви позволил?

Магьосниците отвърнали:

– Сега позволениято ти не е от никакво значение за нас, защото ние не искаме да сме от съгрешилите пред Аллах.

Фараонът заплашил магьосниците със смърт, но те му казали, че сега, когато са в правия път, за тях няма разлика между смъртта и живота. Изгубил всичкото си търпение, фараонът решил да убие Моисей, но един от приближените му му казал:

– Не е достойно да убиеш някого само поради убежденията му и особено когато притежава такива неоспорими доказателства. Ако лъже, сам ще си

понесе последствията за това, но ако казва истината, всички ние ще бъдем наказани и кой ще ни помогне тогава?

Фараонът не обърна внимание на думите му и заплашил Моисей със смърт. Тогава Моисей извикал:

– Хора, няма няма да се поучите от съдбата на народите на Ной, Аг, Самуг и груги, които бяха сполетени от Божия гняв?

Хората чули думите му, но тяхното невежество и простота им пречели да възприемат истината и те не само не обърнали внимание на онова, което казвал Моисей, но и настоявали той да бъде убит. Аллах обаче веднага му помогнал и го дарил с вечно щастие.

Поради голямата злоба и ненавист, които фараонът изпитвал към племето на Моисей, той започнал да мъчи и тероризира Бани Израил още повече, но това не разколебало ни най-малко Моисей и Аарон, които продължили да изпълняват мисията си и да призовават към Божията вяра и така един ден Аллах казал на Моисей:

– Моисей, кажи на фараона, че ако не побърза да се откаже от насието, много скоро ще изпраля на него и народа му страшно бедствие.

Фараонът не обърна внимание на предупреждението, което получил от Аллах чрез Моисей, и скоро определеният момент настъпил. Аллах отново дал възможност на фараона и народа му, като се надявал, че пращайки им различни бедствия, като глад, суша, лоша реколта, пресъхване на изворите и кладенците, бедствието със скакалците и груги, фараонът и хората му ще се обърнат към Него.

Учудващото е, че всеки път, когато били сполетявани от такова бедствие, хората се обръщали за помощ към Моисей и го молели да поиска от своя Бог да премахне от тях сполетялото ги бедствие, като обещавали, че след това ще Го приемат, но обещанията им били лицемерни, което не оставало скрито от Божия поглед. Въпреки това Моисей изпълнявал молбата им и се обръщал към Аллах за помощ, но след като бедствието изчезвало, хората го забравяли и продължавали да живеят постарому.

Накрая търпението на Аллах се изчерпало и той заповядал на Моисей да изведе Бани Израил от Египет. Моисей подготвил народа си за път и една нощ, далеч от погледите на служителите на фараона, всички напуснали Египет и се отправили към свещена Палестина. Но шпионите на фараона разбрали за отпътуването на Бани Израил и уведомили своя Владетел, който незабавно оглавил войската си, качил се на колесница и се впуснал след тях. Когато Моисей и хората му стигнали до брега на морето, видели в далечината фараонската войска. Част от хората, чиято вяра не била много силна, се обърнали към Моисей и казали:

– Моисей, какво стана с Божиите обещания!? Виждаш, че с всеки миг войската се приближава все

повече и повече и много скоро ще е тук и ще ни погуби.

Моисей ги окуражил и ги приканил към спокойствие и търпение. Когато хората на фараона вече били съвсем близо, до Моисей стигнал глас, казващ: "Докосни водата с тоягата си!" Моисей докоснал водата и по волята на Аллах морето се разцепило и се образувал път, по който израилтяните да минат. Бани Израил тръгнали по проправения в морето път и така стигнали до другия бряг. Точно в този момент хората на фараона стигнали до водата и без да се бавят и миг, влезли в морето и се втурнали по образувания път, за да ги настигнат. Фараонът и войниците му били доста навътре в морето и почти били преминали разстоянието между двата бряга, наблюдавани от Бани Израил, които стояли на сушата. Тогава Моисей се обърнал с благодарност към Твореца и Го помолил да унищожи фараона.

Изведнъж по волята на Аллах проходът в морето изчезнал и водите отново се слели. Фараонът и хората му се озовали в капана на бушуващите вълни и загинали. Малко след това телата им били изхвърлени на брега, за да ги видят Бани Израил и особено онези, които проявявали слабост, и по този начин вярата им в Аллах да укрепне.

Така, както унищожил и унизил фараона, Аллах почел и възвеличил съпругата му Асие, която била набожна и добродетелна жена, и я дарил с щастие в отвъдния живот.

Когато Бани Израил видели фараона, който доскоро претендирал, че е Господ, в това състояние, вярата им укрепнала още повече и след като

благодарили искрено на Аллах, ръководени от Моисей, те се отправили към свещените земи.

По пътя си Бани Израил попаднали на едно идолопоклонническо племе и наблюдавайки ги, у тях отново се породило желанието за преклонение пред идоли и те казали на Моисей, че би било добре и те да си имат свой идол, който да възхваляват.

Моисей бил поразен от тази постъпка на племето си и им казал:

– О, невежи народе, няма всички тези беди не ви сполетяха именно заради идолопоклонничеството и няма не видяхте какво се случи на фараона и останалите езичници!? Как можете само защото сте видели племе езичници, да искате отново да се върнете към идолите!? Вие сте изключително слаби и невежи хора и не използвате разума си, за да разберете. Въпреки че със собствените си очи видяхте силата на Аллах, бързо я забравихте! Забравихте как Аллах Единственият може да ви унищожи в момента, в който пожелае. Засрамете се и се покайте за гумите, които изрекохте. Пускайте прошка от Аллах, за да получите милостта Му!

Засрамени от желанието, появило се в сърцата им, и от неволно изречените думи, Бани Израил помолили Аллах за прошка и продължили пътя си.

Моисей бил обещал на народа си книга от Аллах и те му напомнили за даденото обещание. Тогава пророкът отправил молба към Бог и Му поискал книга. Аллах отговорил: "Моисей, остави брат си Аарон да води народа, а ти ела за тридесет дни при Мен."

Моисей дал необходимите напътствия на брат си, оставил го да ръководи хората, а сам той се отправил към планината Тур. Останал там тридесет денонощия и ето че пак се чул глас от Аллах, който

му казал да остане още десет гена, защото смисълът се състои именно в тях. Така Моисей останал в планината още десет гена и след изминаването на определените четридесет генонощия той слязъл от планината, като носел със себе си заповедите, които бил получил от Аллах, и с тях се отправил към племето си.

През това време някакъв търговец на скъпоценни камъни на име Самирий се възползвал от отсъствието на Моисей и влечението, което племето изпитвало към идолите, и построил статуя в образа на теле от злато и скъпоценни камъни, и използвайки хитрост и измама, приканил хората да се прекланят пред нея, като им казал:

– Моисей отиде в планината за тридесет гена и още не се е върнал. Непременно го е сполетяло някакво нещастие и никога вече не ще се завърне.

Моисей, който бил уведомен от Аллах за постъпката на Самирий, бил много натъжен и обезпокоен от изключителната слабост и непостоянство на племето си, и най-вече от Самирий, който заблудил и объркал народа. Когато със свещените свитъци в ръце се завърнал при народа си, той ги заварил събрани в кръг, радостни и щастливи да се прекланят пред телето. Виждайки това, Моисей се натъжил и ядосал, хванал брат си Аарон и му казал:

– Аарон, да не би да си бил мъртъв, та не успя да ги спреш и им позволи да се занимават с такива позорни неща?

Твърдейки, че е невинен, Аарон казал:

– Каква е моята вина братко? Този Самирий е златар. Той събра златото на хората и с него изработи това теле, като ги заблуди, че то може да говори.

Моисей оставил Аарон и се отправил към Самирий, който се държал изключително срамно и нагло и казал, че Гавриил се е спуснал на земята, взел е шепя пръст от под нозете му и я изсипал вътре в телето. Това – казал Самирий – е причината то да говори. Търсейки начин да се оправдае, проклетият Самирий изрекъл много грозни и безсрамни лъжи и така си навлякъл вечно проклетие.

Казват, че за да измами Бани Израил, Самирий си послужил с лъжа. Той поставил в телето много тънки була и листа от дървета, чрез които образувал нещо като бутало. Така, вдъхвайки въздух в тялото му, от телето излизал звук, подобен на жужене, и Самирий внушавал на хората, че животното говори – факт, който златарят използвал в своя полза. Моисей отново се обърнал към хората от племето си и им казал:

– Вие, които забравихте смиренуето пред Аллах, Единствения и Всемогъщия, и започнахте да се прекланяте пред едно изработено от злато теле, вие сте безволев и лъжлив народ! Вие нито мислите, нито разсъждавате! Видяхте със собствените си очи как Аллах ви избави от мъченията и насилието на фараона, видяхте Неговите знамения, които Той ви показа по различни начини, и накрая, лъжливи и грешни люде, така ли се отблагодарявате за благата, с които Той ви дари!? Как можахте да се откажете от Него и да предпочетете едно обикновено златно теле!? Сега грешни народе, заслужаваш Аллах да накаже всички ви и да спаси земята от жалкото ви съществуване!

Хората много се изплашили от думите на Моисей, покаяли се и го помолили за прошка. После се покаяли и поускали прошка и от Аллах. Моисей пог-

чертал, че прекланяйки се пред телето на Самирий, хората са угнетявали единствено себе си. Въпреки това той се обърнал към Аллах и Го помолил да им прости. Аллах приел молбата му и простил на хората.

Считаният за главен виновник Самирий бил изгонен в пустинята, където бил принуден да живее като дивите животни до деня на смъртта си, когато бил изпратен на вечно наказание.

Пророкът изгорил телето, а останките му изхвърлил в морето, така че да не остане и помен от него. Моисей и Аарон, които вече притежавали свещените свитъци, трябвало да прилагат законите, определени в тях. По-късно тези свитъци били наречени Тора.

ЕДНО УБИЙСТВО И КРАВАТА, СТАНАЛА ПРИЧИНА ЗА РАЗКРИВАНЕ НА УБИЕЦА

В племето Бани Израил живеел много богат човек, който имал само един син. Тъй като след смъртта на богатата цялото богатство щяло да отиде в ръцете на сина му, чичовците му, които били бедни и не притежавали нищо, завидели на племенника си. Една вечер го поканили на гости, погледо го убили, а тялото изхвърлили в едно много населено място. На следващия ден, когато трупът бил открит, силно разстроен и опечален бащата започнал да търси убиеца. Скоро били арестувани няколко души от квартала, в който било намерено тялото. Арестуваните, които били невинни, потърсили помощ от Моисей и поускали да открие убиеца.

Моисей вдигнал ръце към Аллах и започнал да се моли. От небето дошъл глас, който казал: "Моисей, заколи една крава, отрежи езика ѝ и удари с него тялото на убития. Той ще се съживи и ще посочи убиеца си."

Хората от племето се присмели на думите на Моисей и иронично му казали:

– Моисей, попитай Господ каква да бъде кравата?

Моисей попитал и отговорил:

– Нито млада, нито стара.

После го попитали какъв да бъде цветът ѝ. Той казал:

– Светложълт. Такъв, че когато хората я видят, да изпитат радост и възхищение.

Хората продължили:

– Ако може, кажи ни още нещо за нея.

Пророкът казал:

– Кравата трябва да бъде светложълта, да не е използвана за оран и не трябва да е нито млада, нито стара.

Накрая хората се съгласили и довели една крава, отговаряща на това описание, която купили на висока цена. Заклали я, ударили трупа с езика ѝ, младежът се съживил и посочил убиеца си, който веднага бил наказан за това, което е извършил.

КАРУН И ИМАНЕТО МУ

Карун бил от рода на Моисей и първоначално се славел като богобоязлив и праведен човек, подчиняващ се на Божиите заповеди. Никой не бил видял от него друго освен добрини и блага, но когато скитането на Бани Израил в пустинята продължило пре-

калено дълго, той се отделил от тях и се захванал със златарство и химия. Не след дълго благодарение на труда и усилията си той събрал огромно богатство. Говори се, че съкровищата му били толкова огромни, че ключовете на хазните му се носели от няколко едри и здрави мъже. Колкото повече се увеличавало богатството на Карун, толкова повече намалявали добродетелта и праведността му. Гордостта и надменността му ставали все по-силни и не след дълго той започнал да не се интересува от другите, да унижава, да осмива и иронизира бедните. И така малко по малко богатството приближавало Карун към пропастта на небитието. Лековерните и повърхностните му завиждали и мечтаели да имат богатство като неговото и да могат както него да се възползват пълноценно от природните дарове. Мъдрите, разумни и богобоязливи хора точно обратно – считали, че богатството е пречка и се тревожели за Карун. Понякога дори го съветвали, но той не им обръщал внимание и продължавал греховния си живот.

Един ден група от големците на племето се събрали, отишли при него и му казали:

– Карун, не забравяй Аллах и знай, че нашият Господ не обича привързаните към богатството и света. Ние те съветваме да помислиш – това богатство ти е дадено от Аллах, така че се погрижи за отвъдния си живот, защото и грам от тукашното богатство не ще ти е от полза там. Не бързай да се губиш!

Карун отговорил, че той е натрупал богатството си благодарение на старанието и труда, които е положил, и че никой не му е дал нищо просто така. Той не знаел колко много сребролюбци Аллах е

погубил. Накрая сам Моисей отишъл при него и го попитал защо не присъства на молитвите и погребенията. Карун се изсмял. Тогава Моисей излязъл от палатката му, седнал срещу нея и се помолил на Бог, като прокълел Карун. Проклятието на Моисей се сбъднало и на секундата Карун потънал в земята заедно с всичките си богатства. Хората, които му завиждали, се зарадвали, че не са били като него и не ги е сполетяла участта му. Така още веднъж надменността, непокорността и пренебрегването на Божиите заповеди погубили човек и този път това бил Карун.

Както споменахме и по-рано, Бани Израил се отпратили към Палестина, защото Аллах им обещал Обетованата земя. Когато стигнали, изпратили пред себе си хора да разберат какво е положението там. Вестите, които те донесли, не били много добри. Пратениците казали, че в Палестина има силна власт, разполагаща с огромна армия. Бани Израил, които години наред били живели в покорство и подчинение в Египет, били свикнали да се подчиняват и нямали сили да воюват. В отговор на Моисей, който ги призовал да се сражават с врага, те казали:

– Моисей, превзemi ти Палестина с Божията помощ, а после ще дойдем и ние.

Моисей не успял да ги убеди с думи и отчаян се обърнал към Аллах, търсейки от Него помощ:

– Господи, аз и брат ми сме господари само на себе си и не можем да убедим тези глупци, затова аз ги оставям в Твоите ръце, за да отсъдиш за тях.

Тогава от небесата се чул глас: “О Моисей, Аз възбранявам Палестина за тях и те ще трябва четиридесет години да се скитат в пустинята, за да се вразумят и пробудят.”

Така започнал периодът на скитане на Бани Израил. По заповед на Аллах по това време Моисей и Аарон отишли в планината Тур, където Аарон бил прибран при своя Господар. Моисей погребал брат си в планината и когато се завърнал при племето си и им разказал за смъртта на Аарон, те без никакви доказателства го обвинили, че той го е убил, като се аргументирали с това, че Аарон е бил съвсем здрав и никой не е забелязал признаци на болест у него. Затова – твърдели те – със сигурност именно Моисей го е убил.

Моисей потърсил утеха при Аллах и Го помолил да докаже невинността му. По Божия заповед тялото на Аарон било положено върху една гъска, която се появила и застанала между небето и земята и това било доказателство за невинността на Моисей. Хората приели гумите му, извинили му се и изказали съболезнованията си.

Скитничеството на Бани Израил продължило. Не след дълго по заповед на Аллах Моисей се изкачил на Кокур и когато погледнал Палестина от височината на планината, видял Ерусалим, след което предал Богу дух, а тялото му било погребано именно там.

След смъртта на Моисей един от внуците на пророка Йосиф – Юша ибн Нун, поел управлението на израилтяните и под негово ръководство те отново поели към обетованата земя, но тъй като този народ бил свикнал на своеволия и непокорство, отново изоставил Божиите заповеди и както ще видим по-късно, си навлякъл гнева на Аллах и бил осъден на вечно скитничество.

ЕДИНАДЕСЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА ЙОВ

Йов е един от внуците на Исхак ибн Ибрахим и зет на Ифраим ибн Яков. Той е избран за пророк и дарен с многобройни блага от Всевишния. Въпреки че бил удостоен с честта да бъде пророк, Йов бил трудолюбив и старателен човек, който едновременно с изпълнението на пророческата си мисия не изоставял и земеделието и животновъдството и освен това винаги помагал на бездомните и нуждаещите се...

Когато срещнал сирак, проявявал гостоприемство и великодушие и постоянно гощавал бедните на трапезата си. Оказвал внимание и милосърдие на близките и роднините си. Признателен за многобройните блага, с които Аллах го е дарил, той неуморно отправял молитви и благодарности към Бога, или казано накратко, вършел всичко със съгласието на Аллах. Затова от ден на

ден богатството, славата и благоденствието му се увеличавали.

Славата и величието на Йов събудили завист в злонамерените, а добрините и отрупаните трапези, които давал на бедните и нуждаещите се, увеличавали злобата и гнева им. Делата му пречели на па-

костите на Сатаната. Докато действията на дявола не се ограничавали само на земята и той можел свободно да се издига в небесата, виждал как ангелите възхваляват вярата и добротата на Йов и това много го вбесявало, тъй като добрите дела, чистите намерения и искреното сърце на пророка представлявали преграда пред дяволските действия и Сатаната дебнел подходящ случай, за да излее злобата си срещу него.

И ето че един ден той се явил пред Аллах и му казал, че всички благодарности и добрини, които върши Йов, са породени от големите богатства, с които е дарен, и ако те му бъдат отнети, той ще покаже непокорността си.

За да докаже на дявола, че не е прав, Аллах първо отнел един след друг синовете на пророка, а след това унищожил овцете, нивите и останалите му богатства.

Всеки път, когато известявали Йов за смъртта на някой от синовете му, той отправял благодарност към Аллах с думите:

– Господи, той принадлежеше на Теб. Ти самият ме дари с него и сега си го взе. Всичко, което Ти искаш, е най-доброто. Господи, когато бях роден от майка си, имах само голото си тяло. Всичко, което притежавам сега, е от Теб и всичко принадлежи на Теб и аз винаги ще Ти се подчинявам.

Накрая се стигнало до там, че на Йов му останала единствено съпругата му. Няма нито богатство, нито синове, нито овце. Били единствено той и жена му и двамата живеели в крайна бедност и нищета. Въпреки всичко благодарността и молитвите на Йов към Аллах се увеличавали с всеки изминат ден. Дяволът бил обзет от още по-силен

гняв и рекъл на Аллах: “Благодарността на Йов се дължи на здравето му тяло и гуша, ако и те му бъдат отнети, със сигурност той ще престане да се подчинява.”

Този път душата и тялото на Йов били поглосени на изпитание. Той бил сполетян от толкова тежка болест, че гниене обхванало цялото му тяло и гуша. Гниенето било толкова силно, че по цялото тяло на пророка се появили червеи, но търпението на Йов не се изчерпвало и в знак на благодарност към Аллах той дори слагал червеите, пагнали от тялото му, отново върху раните си и казвал:

– Яжте моето тяло, защото вие също се нуждаете от прехрана, а вашата прехрана това е моето тяло.

Поради ужасната зараза единствената, която се осмелявала да се приближи до пророка, била грижовната му съпруга, която изкарвала прехраната за семейството им. Тя била край него през цялото време, в което не работела в домовете на хората. Въпреки сполетелите го нещастия Йов не спрял дори за миг да благославя Аллах и да Му се прекланя и постоянно благодарял на Твореца за богатата и даровете Му.

Изгубил надежда, дяволът събрал учениците си и им казал:

– Аз съм напълно безсилен пред Йов. Бедите, които до този момент му причиних, Йов разреши със силна воля и дори за миг не престана да прославя Аллах. Сега се чувствам безсилен и се надявам вие да измислите нещо, за да можем най-накрая да го заблудим.

Учениците на дявола му рекли:

– Как измамн Адам? Възползвай се от същото. Сатаната казал, че е прилъгал Адам чрез жена му и че сега пак това е най-добрият изход. Дяволът отишъл при съпругата на Йов и ѝ казал:

– Твоят съпруг изгуби цялото си богатство и могъщество. Сега остаря и се разболя и едва ли ще се спаси от тази болест. Ако искаш всички сполетели ви нещастия да ви напуснат, аз ще ти дам една овца, която да заколите, но има едно условие – когато колите овцата, да не споменавате името на Аллах¹¹, така ще се спасите от всички страдания.

Жената на Йов, чието име било Рахиме¹², излущала гумите на дявола, който ѝ се явил в образа на зрял мъж, и ги приела, тъй като била изтощена от всички нещастия. Тя отишла при Йов и му казала:

– Твоят Аллах ни отне всичките синове, цялата собственост и богатства, после превърна здравето ти в болест, но въпреки това ти продължаваш да му благодариш и да прославяш името му. Сега аз искам от теб да заколиш тази овца, без да споменаваш Божието име, дано най-после трудностите ни да свършат.

Йов се разгневил и рекъл:

– Да не би да си срещнала врага на Аллах!? Горко ти, загето оставяш Милосърдния и Милостив Аллах и ми предлагаш да заколя овца в името на дявола! Каж ми жено, помниш ли колко години се ползвахме от Божията милост и благодат?

¹¹ В исляма при колене на каквото и да е животно споменаването на името на Аллах е задължително. В противен случай, ако вярващият яде от курбана, той извършва грях – бел. ред.

¹² Рахиме – милостива – бел. ред.

Рахиме отговорила:

– Близо осемдесет години.

Йов я попитал:

– А от колко години са ни сполетели бедност и болести?

Жена му отговорила:

– Седем години.

Тогава Йов казал:

– Нима не можеш да почакаш годините, в които бяхме гарени с Божията благодат, да се изравнят с годините на болка и страдание!? Кълна се в Аллах, ако Той ме изцели, ще те накажа със сто камшика за греха, който извърши. Върви си и повече не се връщай при мен, защото хлябът и водата, които ми носиш, са забранени за мен и аз няма да се докосна до тях.

Съкрушена и нещастна, че се е поддала на изкушението на дявола, Рахиме напуснала Йов и той останал съвсем сам. Обърнал се към Единствения Аллах и Му казал:

– О Аллах мой, Ти си най-милостивият сред милостивите. Моля Те прояви снизхождение към мен и ме избави от тази гибел!

Молитвата на Йов била чута и се чул глас: “Йов удари силно крак в земята!”

Йов ударил крак в земята и веднага се появил извор с кристално чиста вода, която потекла по земната повърхност. После, по заповед на Аллах, пророкът се измил с тази вода и всичките му болки и болести изчезнали, а младостта му се възвърнала. Като отплата за голямото му търпение и издръжливост Аллах му върнал и цялото имуществво. Скоро жената на Йов се върнала, но не го открила на мяс-

тото, на което го била оставила, и отчаяна решила да си ходи. Тогава внезапно един младеж, който копаел на една съседна нива, ѝ извикал:

– Ей, жено, какво търсиш тук?

Жената се приближила и отговорила:

– Търся съпруга си – един възрастен, много болен мъж. Оставих го тук, но сега го няма и не знам какво му се е случило.

Мъжът я попитал:

– Какъв човек бе твоят мъж?

Рахиме отговорила:

– На младини приличаше на теб.

Йов казал:

– Жено, това съм самият аз. Аллах отново ме гари с милостта си и ми върна всичко, което ми бе отнел. Ти искаше да последвам дявола и така да бъда проклет завинаги. Аз обаче не отвърнах лице от своя Покровител и сега Той ми върна всичките ми деца и цялото ми имущество. Ако ти искаш отново да се върнеш при мен, първо ще трябва да изпълня клетвата, която дадох, и да ти ударя сто камшика.

В този момент се чул глас: “Йов, за да изпълниш клетвата си, вземи сто пръчки и с тях удари жена си само веднъж, защото ти много добре знаеш, че единствено тя беше до теб в годините на болести и лишения. Затова сега би било справедливо тя да сподели и годините на блаженство с теб.”

Така търпението на Йов победило Сатаната и пророкът бил дарен с безкрайната милост на Аллах, а броят на децата, богатството и собствеността му били дори повече от преди. Историята за безкрайното търпение на Йов се предава от уста на уста.

ДВНАДЕСЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА ДАВИД

Отново ще продължим с разказа за живота на Бани Израил.

Както вече отбелязахме, след смъртта на Моисей Бани Израил, под ръководството на Юша ибн Нун, поели пътя към Палестина и поради слабостта на тамошната власт я завоювали, след което се установили там, а Юша продължил до края на живота си да бъде техен религиозен и обществен съветник.

След смъртта на Юша продължително време Бани Израил нямали изявен водач и затова постоянно били подложени на нападения от страна на различни племена, като например предишните обитатели на Палестина, които смятали територията ѝ за своя, и непрекъснато нападали Бани Израил. В тези битки победата била ту на страната на едните, ту на страната на другите.

В една от тези битки, в които палестинците извоювали победа, те превзели Божи гроб, в който се намирили светите скрижали и който бил наричан още "ковчезът на завета". Именно това станало причина Бани Израил да бъдат подложени на унижение и оскърбление и те постоянно търсели удобен случай да си върнат заветния ковчез, но поради силата на палестинския народ не успели да сторят това. По онова време човек на име Самуил бил избран за пророк. Големците на племето отишли при него и поискали да посочи владетел, под чието ръководство да воюват с врага. Самуил, който добре

познавал Бани Израил, знаел, че те не са верни и нарушават обещанията си, затова ги предупредил, че ако в борбата срещу врага покажат слабост, то Аллах ще ги накаже. После посочил за водач един младеж, който изглеждал напълно достоен за този пост. Името на младежа било Талют и той притежавал всички необходими добродетели с изключение на един – бил беден. Бани Израил използвали това като претекст и казали на Самуил:

– Талют е беден.

Самуил им отговорил:

– Аз ви посочих Талют за владетел, след като се съветвах с Аллах, и въпреки че е беден, той превъзхожда всички останали с познанията си. Той е този, който ще ви върне ковчега на завета.

Хората от племето не казали нищо повече и така Талют бил избран за владетел. По същото време ръководството на палестинците било възложено на силен и деспотичен мъж на име Джалют, който бил отнел като трофей ковчега на завета преди 27 години и 7 месеца.

Талют бил достоен младеж, един от внуците на пророка Яков, и когато настъпил денят на битката между двете племена, той повел хората си към врага и по пътя им казал:

– Аллах иска да ви подложи на изпитание. Сега ще стигнем до една река и тези от вас, които са мои последователи, не бива да пият от нея. Ако някой пийне дори и капка, аз повече не ще имам нищо общо с него.

След като изминали много гълъг път, най-накрая воините достигнали до реката, за която им бил говорил Талют. Жаждата много ги мъчела и за-

това голяма част от тях не спазили даденото обещание, нарушили думата си и пили от водата. Затова и не могли да преминат реката. Само малка група, следвайки съвета на Талют, успяла да продължи нататък. Скоро обаче дори тези предани люде били обхванати от страх пред многобройността на врага и започнали да мислят как ще бъдат победени и унищожени от войската на Джалют.

Талют обаче бил убеден, че не броят е основното за победата и загубата. Според него определящи за изхода от борбата били смелостта и героизмът на сражаващите се. Не изминало много време и ето че двете войски се изправили една срещу друга. Във войската на Бани Израил имало младеж на име Давид, който не бил дошъл да воюва, а бил изпратен от баща си да придружи по-големите си братя и след края на битката да му занесе новини.

Джалют бил смел воин. Той излязъл на бойното поле и след като се самовъзхвалявал известно време¹³, призовал някой от вражеската армия да излезе да се бие срещу него, но никой от мъжете на Бани Израил нямал смелост за това. Тогава сам Талют пристъпил към мястото на двубоя, но Давид го изпреварил с думите:

– Ти си нашият владетел и ако бъдеш убит, ние всички ще загинем, затова аз ще отида да се бия с Джалют.

Талют похвалил смелостта на момчето, но възразил, че той е твърде млад да се бие, ала виждайки упорството на Давид, Талют накрая се съгласил.

¹³ В древността било прието преди индивидуалните битки воините да възхваляват бойните си качества и умения – бел. ред.

сил. Без дори да облече госпехи Давид, се втурнал на бойното поле. Когато Джалют видял пред себе си едно невръстно дете, той започнал да се смее гръмогласно и казал:

– Нима в цялото племе Бани Израил няма нито един мъж, та ми изпращате дете да се бие!?

Давид се обърнал към Джалют и му казал:

– С този огромен ръст и снажна фигура нима не можеш да се биеш сам с мен, нищожния, та си събрал около себе си тези хора!?

Джалют не очаквал да чуе тези думи и незабавно се обърнал, за да разбере за какво говори Давид. През това време момчето, което стреляло много добре с прашка, взело един камък от земята и го запратило с все сила в лицето на Джалют. Съвсем случайно този камък попаднал на чувствително място от лицето на палестинския предводител и той паднал на земята. Давид използвал отдалата му се възможност, нахвърлил се върху Джалют, отрязал главата му и я отнесъл на Талют. Вождът на Бани Израил заповядал на воините си да се подготвят за бой и да хвърлят главата на Джалют пред армията, като всеки един от войниците трябвало да мине през нея. С цялата си сила Бани Израил върхлетели върху палестинците, които, останали без предводител, били разбити напълно и по този начин израелтяните си върнали ковчега на Господния завет. Така смелостта на Давид донесла победата на Бани Израил. Той получил висок и уважаван пост и от ден на ден почитта към него нараствала, а когато пророк Самуил си отишъл от този свят, а Талют бил убит в една битка, политическите и военните дела на племето преминали в ръцете на Давид.

Давид бил не само пророк, но и политически водач, а също така притежавал и Владетелска титла. Аллах го дарил с несметни богатства, а според Свещения Коран се отличавал със следните качества:

1. Винаги, когато Давид благославял Аллах, камъните в пустинята се присъединявали към него и докато споменавали Твореца, те се движели. Поради изключително красивия глас на Давид птиците също прославяли името на Аллах заедно с пророка.

2. Аллах направил така, че желязото в ръцете на Давид да бъде като топъл восък и той можел без да нагрява студения метал, да прави с него каквото си поиска.

3. Аллах научил Давид да прави успехи и въпреки че такива имало и по-рано, железните халки, от които те били изработвани, били много груби и големи и не притежавали изящството на успехите на Давид, чието основно предимство била тяхната лекота, която улеснявала воините в битките.

4. Аллах дарил пророка със способността да различава истината от лъжата.

5. Аллах така укрепил царството на Давид, че победата винаги била на страната на пророка и той не изгубил дори една битка.

6. Аллах го дарил с книгата Забур¹⁴, която пророкът четял на хората с красивия си глас, като по този начин ги привличал към Всемогъщия.

За Давид се разказват много увлекателни и интересни истории, една от които е следната:

Овцете на един човек влезли в чуждо лозе и изяли и унищожили всички гроздове. Собственикът на

¹⁴ Забур – свещена книга, низпослана на Давид. Това са псалмите от Стария завет – бел. ред.

лозето отишъл при Давид да търси справедливост. Тогава Аллах казал на пророка да предостави на синовете си възможността да отсъдят и да избере за свой наследник онзи от тях, който отсъди справедливо. Давид събрал синовете си и поускал тяхното решение за случая.

Единствено единадесетгодишният Соломон успял да отсъди правилно, като казал:

– Предайте овцете на собственика на лозето и нека той да използва млякото и вълната им, докато лозето възвърне предишния си вид и започне отново да ражда грозде.

Решението на Соломон било одобрено от Аллах и така станало ясно, че той ще бъде Давидовият наследник.

Давид бил разпределил дните от седмицата така, че разполагал с един ден за поклонение и служене на Аллах, един ден, в който да съди, ден за проповеди и речи, ден, който отделял на своите подчинени и придворни, както и един ден за почивка.

В почивните дни служителите не допускали абсолютно никой да влиза при Давид. В един от тези дни, по заповед на Аллах, два ангела, приели образа на мъже, влезли в стаята на Давид. Те се обърнали към пророка и единият от тях казал:

– Ние сме двама братя и сме дошли при теб за съвет. Брат ми има 99 овце, а аз – само една. Сега той иска да му дам и тази една овца, затова искаме ти да отсъдиш справедливо какво да направим.

Давид незабавно отсъдил:

– Той извършва несправедливост спрямо теб!

Само миг след като бил изрекъл тези думи, Давид разбрал, че е избързал с решението си и е дал

присъда, без да изслуша и двете страни. Затова се обърнал към Аллах и го помолил да му прости за прибързаното решение.

За Давид се предава и един неверен разказ, свързан с мъж на име Урия и неговата съпруга. Този разказ е измислен и никой разумен човек не би могъл да го приеме, защото не е възможно мъж като Давид, чийто син е пророк като Соломон, да е извършил подобни деяния. Всеки правоверен човек знае, че Аллах не приема и най-малкото отклонение, особено що се касае до пророците. Праведен пророк като Давид, когото Аллах е дарил с безкрайното си благоволение и чийто син е пророкът Соломон, доказателства, за което откриваме и в сура "Пчелите", айя 16, не би могъл да бъде почернен с такива лъжи, които със сигурност са измислици на проклетия Сатана.

ТРИНАДЕСЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА СОЛОМОН, СИНА НА ДАВИД

След смъртта на Давид политическото и религиозното управление на Бани Израил преминали в ръцете на най-малкия му син – Соломон. Величието на Соломон не било тайна нито за приятелите, нито за враговете му. Аллах подчинил на заповедите му ветровете, за да може с тях да ходи където поиска. Аллах подчинил на Соломон и птиците, така че те правели на пророка сянка с крилете си. Всемогъщият творец научил Соломон на езика на птиците и го дарил с невероятна интелигентност и прозорливост, за да може с помощта на тези качества да отсъжда справедливо.

Не разполагаме с подробности за царуването на Соломон. За нас то е обвито в мъгла, знаем само, че Соломон е притежавал лятящи килимче и трон, с помощта на които се е придвижвал.

Освен това на него били подчинени и злите духове. Те строели за Соломон най-прекрасните дворци, най-големите басейни, те носели на пророка скъпоценности, които добивали от морското дъно и от най-труднопроходимите места в планините. Духовете изпълнявали и на пръв поглед невъзможните заповеди на Соломон, и то във възможно най-кратки срокове.

В едно от пътуванията на пророка, в което го придружавали всички джинове, хора и птици, те преминали през земята на мравките, една от които изтичала и предупредила останалите мравки да се

скрият от пътя на Соломон и спътниците му, за да не ги стъпчат с краката си. Вятърът донесъл думите на мравката до ушите на Соломон, който заповядал да я доведат при него и я попитал:

– Нима не знаеш, че аз съм Божи пророк, а пророците не мъчат останалите Божии създания?

Мравката отговорила, че знае, и Соломон я попитал:

– Тогава защо плашиш другите мравки с мен!?

Мравката рекла:

– Моята цел беше те да не видят величието и блясъка ти, за да не се почувстват нищожни и да станат неблагодарни по отношение на Аллах.

Соломон сметнал думите на мравката за логични и не я попитал нищо повече. Тогава мравката заговорила пророка:

– Знаеш ли защо измежду всички сили Аллах избра именно вятъра да движи трона ти?

Соломон отговорил, че не знае. Тогава мравката казала:

– За да знаеш, че цялото ти величие, сила и власт са на вятър и да не се възгордяваш.

*Самият Соломон вършел справедливост
в царство, което се носело от ветровете,
стараел се Аллах да е доволен от него
и пророческата мисия също била заръка.*

Както казахме, птиците правели сянка на пророка, но един ден слънцето напекло част от лицето му, той отворил очи и видял, че папунякът го няма. Попитал каква е причината, никоя от останалите птици не знаела. Соломон се ядосал много и се зака-

нил, че ако извинението на птицата не е уважително, ще я накаже много строго.

На следващия ден пророкът я попитал за причината за отсъствието ѝ и тя отговорила, че знае нови неща, за които Соломон не е информиран. Любопитен, пророкът попитал какви са тези новини и папунякът отговорил, че е видял град на име Саба¹⁵, който е управляван от жена – величествена и богата, на име Балкис, но за съжаление тя се прекланя пред слънцето. Чувайки това, Соломон написал писмо за царицата на Саба и пратил папуняка да го занесе. Птицата изпълнила възложената ѝ задача и отнесла писмото, в което пророкът бил написал следното: “В името на Всемилостивия и Всемогъщ Бог! Жители на Саба, повярвайте в мен, Божия пророк, и не се колебайте, за да ви даде Аллах с богатство. Съобщете ми незабавно решението си независимо дали приемате, или отхвърляте вярата ми.”

След получаването на писмото царицата на Саба, Балкис, събрала големците на племето, за да се посъветва с тях и ги попитала какво според тях трябва да направят. Някои от тях казали:

– Всички ние сме хора на войната и имаме достатъчно сила, защо трябва да се страхуваме от Соломон!? Все пак вие сте нашият полководец и вие ще заповядате какво да направим.

От думите на големците Балкис разбрала, че те искат да се бият, но самата тя била против войната и казала на хората си:

– При положение че мирът е възможен, войната е нещо безсмислено, и особено срещу човек, който се

¹⁵ Саба (Сабейско царство) – град в Древна Арабия на територията на Йемен – бел. ред.

представя за Божи пророк. Ние трябва да го наблюдаваме отблизо и да се убедим дали онова, което твърди, е истина, или лъжа.

С тази цел царицата изпратила с красиви подаръци няколко пратеника при Соломон. След като пристигнали, пратениците веднага се явили в двореца на пророка и му поднесли даровете. Соломон обаче не се зарадвал на даровете и казал на сабейците:

– Аз притежавам толкова много богатства и удобства, че вече нищо материално на този свят не ме интересува. Кажете какъв е отговорът на писмото ми? Ако се съгласите и повярвате в Аллах, ще бъдете наши приятели и братя, но ако се отвърнете, ще ви изпратя такава армия от хора и джинове, че от страната ви ще останат само руини. Искам да поканя и вашата царица да дойде в моето царство.

Пратениците на Балкис, които със собствени си очи видели богатствата, величието и блясъка на Соломон и били поласкани от уважението и почитите, с които били посрещнати, като се върнали в собствената си страна, разказали всичко, което се случило, на своята господарка.

След като размислила известно време, Балкис казала на съветниците си:

– Аз смятам, че всички заедно трябва да приемем поканата на Соломон и да отидем в страната му.

И така, придружена от съветниците си, Балкис се отправила към двореца на Соломон. Когато пророкът разбрал за решението на сабейците, свикал всички духове и ги попитал кой от тях би могъл по най-бърз начин да донесе трона на Балкис в двореца.

Един от гжиновете казал, че може да донесе трона, преди Соломон да се е надигнал от мястото си. Друг дух, който бил много надарен от Аллах, казал, че може да донесе трона на царицата, преди пророкът да мигнал. В същия миг Соломон видял трона на сабейската царица пред себе си и заповядал да го променят по някакъв начин, за да не може Балкис да го разпознае лесно. Освен това пророкът заповядал да построят за нея дворец от кристал.

В деня, в който царицата пристигнала, Соломон заповядал да я въведат в кристалния дворец. Балкис помислила, че ходи върху вода и затова повдигнала грехите си, страхувайки се да не се намокри. Соломон разбрал грешката ѝ и ѝ казал, че вървят върху кристал, а не върху вода. Сабейската царица се засрамила много и се почувствала нищожна пред величието на пророка. Факт, благодарение на който тя приела думите на Соломон и повярвала в пророческата му мисия и в Единния Бог.

Дълги години Соломон управлявал справедливо и честно и народът живеел спокойно и необезпокоявано. Никой не смеел да притеснява и мами другия, защото лъжците и измамниците били наказвани жестоко. Но ето че дошъл уреченият час. Соломон, подпрян на жезъла си, стоял в кристалния дворец, когато пред него се появил един младеж. Пророкът много се учудил и попитал младежа:

– Кой си ти и как без позволение влезе тук?

Младежът отговорил:

– Аз съм онзи, който може да влиза навсякъде и който няма нужда от специално разрешение. Аз съм господарят на смъртта – Израил. Трябва да знаеш, че животът ти е достигнал последните си мигове и аз съм дошъл да прибера душата ти.

Чувайки това, Соломон потреперал и помолил Израил да му даде отсрочка, за да погреди и оправи недовършените си дела. Господарят на смъртта отговорил, че не може да даде на пророка дори миг отсрочка и на секундата взел душата му.

Така Соломон предал Богу дух, подпирайки се на жезъла си и дори след смъртта си останал да стои твърдо на крака. Дълго време придворните му го наблюдавали как стои подпрян на жезъла, загледан далеч напред в някаква точка, но не се осмелявали да се приближат и както, докато Соломон бил още жив, продължавали да изпълняват задълженията си.

По заповед на Аллах пророкът останал така известно време, след което пак по заповед на Всевишния мравки изгризали долната част на жезъла на Соломон и той паднал на земята. Тогава подчинените му разбрали, че Соломон е умрял, и го погребали.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ПРОРОКА ЙОНА

Йона, син на Матей, бил пророк от Нейнава¹⁶, който призовавал хората да повярват в пророческата му мисия, но тъй като от дълги години почитали идоли, те не обърнали внимание на думите му и въпреки огромните усилия, които Йона полагал, не успял да ги накара да видят и разберат безсилието и безпомощността на възвеличаваните от тях статуи.

Йона постоянно казвал на хората:

– Нима вие не сте построили тези идоли със собствените си ръце!? С кой акъл тогава им се прекланяте и ги молите за помощ?

Защо падате по очи в прахта пред тях и се унижавате, когато много добре знаете, че те не могат да ви донесат нито полза, нито дори вреда!? Вие трябва да повярвате в Единния Господ, Който е създател на всичко съществуващо. Всичко е Негово творение – земята, небесата, звездите и всичко друго, което е в този свят. Човекът и животното

¹⁶ Нейнава – древен град на брега на река Тигър, срещу днешен Мосул – бел. рег.

също са създадени по Негова заповед и всички блага, с които разполагаме, пак идват от Него.

Но идолопоклонниците не приемали тези убедителни доводи и отговаряли:

– Йона, не се опитвай да ни откажеш от религията на нашите предци! Ние не приемаме твоя бог и ще вършим същото, което са вършили и нашите деди.

Накрая Йона изгубил търпение и след като решил, че на неговите съграждани не може да се разчита, той напуснал града и племето си, без да е получил заповед от Аллах.

Тъй като пророкът бил заплашвал хората с Божия гняв, след като напуснал града, започнали да се появяват признаци, говорещи за близката беда. Огромен смолисточерен облак покрил небето и настъпил непрогледен мрак. Хората, които били много уплашени от промяната на времето, започнали да търсят изход. Един учен, добродетелен и разумен мъж от племето им казал:

– Преди да е станало късно, трябва да поискаме прошка и да помолим Бог да ни прости.

Разпръснати в пустинята, хората от племето започнали да плачат и да молят Аллах за прошка. Господ чул молитвите им, дарил ги с безграничната Си милост и простил греховете им.

В това време Йона, който бил напуснал племето си без Божие съгласие, след като изминал недълъг път, стигнал до брега на морето, където видял един кораб, готов за път. Капитанът на кораба бил поразен от чистия и непорочен вид на Йона и когато пророкът го помолил да го вземе със себе си, той с радост приел. По време на пътуването морето се

разбушувало и корабът бил изложен на много опасности. Капитанът и спътниците му решили да теглят жребий и да хвърлят един човек в морето, надявайки се така да умилостивят природата и да се избавят. Теглили жребий и изтегленото име било това на Йона. Пътниците, които също като капитана били много впечатлени от него, се натъжили и решили втори път да теглят жребий. И този път, по желание на съдбата, пак Йона бил изтеглен.

Пророкът, който бил свидетел на жребия, разбрал, че това е предопределението на съдбата и сам се хвърлил в морето, преди пътниците да вземат някакво решение.

По Божия воля Йона бил глътнат от един огромен кит и прекарал дълго време в корема му, след което бил изхвърлен на брега.

Йона, който добре бил разбрал грешките си, със сълзи на очи се обърнал към Аллах и Го помолил да му прости. Молбите му били чути и Аллах простил греховете му. По Негова заповед в пустинята израснала голяма тиква, в чиято сянка пророкът можел да се скрие и да се предпази от слънцето, тъй като дългото пребиваване в корема на кита било изтощило защитните му сили и той не можел да стои на слънце.

Така Йона си почивал известно време, а после се отправил към родното си място, където за своя огромна радост открил, че съгражданите му вече са вярващи и почитат Единния Аллах. Хората добре посрещнали пророка и в негова чест организирали пищно тържество, след което Йона поел управлението на племето в свои ръце.

ПЕТНАДЕСЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ЖИВЕЕЩИТЕ КРАЙ РЕКАТА РАС

След Соломон – сина на пророка Давид, част от племето Бани Израил се заселило по поречието на голямата река Рас. Благоприятните климатични условия им подсигурили лек и охолоен живот и много ниви и добитък.

От едната страна на реката растяло борово гърво, което поради своята масивност и възраст изглеждало величествено. Сатаната влязъл в душите и телата на живеещите край реката хора от Бани Израил и им внушил да се прекланят пред това гърво. Така те забравили Единствения Бог и започнали да почитат и да обожествяват гървото. Тъй като преклонението пред гървото се развило много, Аллах избрал човек от племето – внук на Давид, за пророк, който да покаже на хората правия път. Подобно на пророците, избирани преди него, и този мъж започнал да проповядва вярата си, като се стремял чрез убедителни доводи и доказателства да върне хората към монотеизма. Той ги накарал да се замислят над факта, че подобно на всички останали създания и това борово гърво има нужда от вода, въздух и подходяща почва и затова хората няма защо да се прекланят пред него.

– Ние – казал той – трябва да се прекланяме пред Бог, Който е сътворил всички създания, и този Бог не е никой друг освен Единния Аллах. Престанете да вършите глупости или ще ви застигне Божието наказание!

Идолопоклонниците не само че не приели гумите на пророка, но започнали да говорят и огромни безсмислици. Те заявили:

– Водата от реката принадлежи на боровото дърво и водата ѝ е възбранена за нас. Всеки, който пие от нея, ще бъде убит.

Пророкът предупредил хората още веднъж да не вършат глупости, но отново без резултат. Тогава той се обърнал към Аллах и го помолил да изсуши дървото. Бог приел молбата му и за кратко време дървото изсъхнало и се превърнало в погналки. Въпреки това езичниците не си взели поука и казали:

– Със сигурност изсушаването на дървото е работа на онзи магьосник, който провъзгласява себе си за пророк.

Дяволът продължил да изкушава езичниците и подстрекавани от него, те хванали пророка и го хвърлили в един кладенец, след което запушили отвора му. Известно време виковете на благочестивия човек се чували, но постепенно заглъхнали и той предал Богу дух. Тази постъпка на грешниците предизвикала Божия гняв срещу племето и не след дълго се появили признаци, сочещи за неизбежното наказание. Първо задухал горещ вятър, а после се появил черен облак, от който вместо дъжд завалял огън и така живеещите край реката Рас изгорели в огъня на Божествения гняв.

ШЕСТНАДЕСЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ЗАХАРИЯ И ЙОАН

Въпреки че бил деветдесетгодишен, пророк Захария нямал син и често се чудел кой ще поеме управлението на племето след смъртта му. Тъй като племенниците му не били достойни и нямало да могат да се оправят с властта, по всяка вероятност племето му щяло да се отклони от правия път и да започне да върши грехове. Захария бил много тъжен и отчаян, когато мислел за тази възможност. Той не обръщал внимание на материалното, винаги се грижел за благомето на племето и когато мислел за детето, което толкова желаел, винаги си казвал, че със сигурност Аллах има нещо предвид, щом не го е дарил със син. Затова често казвал: "Господи, аз съм Твой роб и съм подчинен на Твоята воля."

Един ден Захария отишъл да види как е Мария, на която бил настойник. Когато влязъл в стаята ѝ, той я заварил да се моли, а в краката ѝ имало плодове, характерни за лятото, а сега било зима. Това много учудило пророка.

Когато Мария свършила молитвата си, Захария я попитал откъде е взела тези плодове. Младата жена отговорила, че всеки ден Бог ѝ дава от тях.

Чувайки това, Захария много се учудил и си казал: "Защо Господ, Който е толкова милостив към създанията си, досега не ме е дарил със син!? Може пък грешката да е моя – аз никога не съм Го помолил за това. Може би това е причината, поради която въпреки че Аллах знае всичко, досега не ме е дарил със син."

Така след като извършил молитвата си, проръкът се обърнал към Аллах, споделил проблема си с Него и го помолил за мъжка рожба, която да продължи рода му. Молбата на Захария била изпълнена и не след дълго жена му забременяла и родила син, когото кръстили Йоан.

Йоан отраснал в семейство, почитащо Единния Аллах, самият той обожавал и безкрайно обичал Всевишния и полагал огромни усилия за разрешаване на религиозните проблеми на племето.

Йоан бил толкова предано отгаден на службата на Аллах, че не обръщал на себе си никакво внимание и затова станал много слаб и кльощав човек, който винаги, когато видел някого да извършва грях, се разгневявал силно.

Нещата вървели по този начин, докато един ден пристигнала вест, че Херудис, царят на Палестина, иска да се ожени за племенницата си Херудия. Когато Йоан чул това, той се разгневил и извикал:

– Този брак противоречи на Божиите заповеди!

Думите на Йоан се понесли от уста на уста и скоро достигнали и до ушите на Херудия, която вече се била подготвила за сватбата си с царя. Тя толкова много се ядосала на казаното от Йоан, че решила да го убие и зачакала удобен случай. Така една вечер, когато имало царско увеселение, след като се облякла много хубаво, тя отишла при царя и започнала да танцува пред него възможно най-съблазнително. Царят, който много я харесвал, бил прехласнат и очарован от красотата ѝ и ѝ казал:

– Ако имаш желание, кажи ми какво е то и аз ще го изпълня!

Херудия решила, че това е удобният случай, който чака, и каза:

– Ако ме обичаш и искаш да се ожениш за мен, унищожу Йоан!

Херудис приел и заповядал да арестуват Йоан и да го убият. Когато палачът отделил главата на Йоан от тялото му, кръвта му започнала да ври така силно, че колкото и пръст да сипвали върху тялото, тя не спирала и потичала отново и отново. Казват, че кръвта на Йоан продължила да блика, докато Бахт ан-Наср се възкачил на престола и убил сегем хиляди души от племето на Херудис като отмъщение за невинно пролятата кръв на Йоан и чак след това тя престанала да блика.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА НЕЗАЧЕЛИТЕ СВЕТОСТТА НА СЪБОТНИЯ ДЕН

Благочестивият Моисей бил научил Бани Израил, че след шестте дни работа трябва да отделят един ден за почивка и молитви на Аллах. Пророкът им забранил да работят през този ден, който бил събота. Докато бил още жив, на този ден той отивал сред хората и проповядвал. След смъртта му тази традиция била продължена.

По времето на пророка Давид една част от Бани Израил, които живеели на брега на морето и се занимавали с риболов, нарушили светостта на съботния ден, тъй като по някаква случайност точно в събота рибите изплували на повърхността, а през другите дни се скривали в дълбините на морето. Тези хора построили басейнчета, които не позволявали на рибите да бягат, като по този начин успявали да ги уловят много лесно.

Някои добронамерени вярващи хора посъветвали тези рибари да не нарушават светостта на съботата и ги заплашили с Божия гняв, но рибарите, които имали голяма полза от лова в съботния ден, не обърнали внимание на думите им и продължили да престъпват заръката на Моисей.

Постоянното нарушаване на обета предизвикало гнева на Аллах и Той превърнал грешниците в обезобразени животни, след което ги унищожил.

ОСЕМНАДЕСЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ДЕВА МАРИЯ И ИСУС ХРИСТОС

Омран имал съпруга – внучка на пророка Давид, която била добродетелна и благочестива жена, почитаща Единния Бог. Един ден тя помолила Твореца да я дари с дете. Бог я дарил с дъщеря, която кръстили Мария.

Когато Мария навършила девет години, родителите ѝ я пратили в Ерусалим да служи на Бог. Там Захария дал на Мария стая, където на спокойствие и тишина тя можела да се занимава с молитва и преклонение, като от време на време той се отбивал при нея и я питал за нещата, които са ѝ необходими, а после ѝ ги осигурявал.

Един ден, когато Захария се отбил при Мария, той намерил в стаята ѝ кошница с летни плодове, въпреки че било зима. Плодовете били толкова пресни, все едно, че са набрани току-що, и това още повече учудило Захария и той попитал Мария кой ѝ е донесъл тази кошница. Тя отговорила, че Всемогъщият Аллах всеки ден ѝ праща такива плодове от райската градина. Така Захария разбрал, че Мария се ползва с особено внимание от страна на Аллах и за-

това и той самият започнал да я обгражда със специална любов и грижи.

Един ден, когато Мария се моела в стаята си, ѝ се явил Гавриил. Отначало Мария много се изплашила, но Гавриил ѝ се представил и ѝ казал:

— Не се страхувай! Аз съм Гавриил — пратеник на Аллах, и съм дошъл тук, за да ти предам съобщение от Него. С Божията Воля ти скоро ще родиш син, за който е писано, че ще извърши големи промени в света и сред хората.

Слисана Мария попитала:

— Как е възможно да родя дете, когато никои мъж не ме е докосвал?

Гавриил отговорил:

— Това е Божията Воля, а Бог може всичко.

След като Гавриил си отишъл, Мария усетила, че нещо в нея се е променило и скоро се появили признаците, характерни за бременността. След като изминало определеното време, Мария била упътена да отиде при една изсъхнала палма. Там тя родила сина си, когото кръстили Исус.

Мария не знаела как да отговаря на злите обиди на клеветниците и лицемерите, след като се върне в града, но ето че Бог ѝ казал: "Мария, ако разкла тиш изсъхналото дърво, от него ще почнат да падат пресни фурми. Ти трябва да постиш 40 дена, а ако някой те попита нещо за Исус, изпрати го при люлката на детето и нека то само му отговори."

Така Мария, която виждала, че Аллах я дарява с безграничната Си любов, взела детето на ръце и се отправила към Ерусалим. По пътя я срещнали евреи и започнали да я обижат и да ѝ отправят недостойни оскърбления.

– Мария – казвали те, – доколкото знаем, баща ти е вярващ и богобоязлив мъж, а майка ти е благородна и честна жена. Как тогава можеш да имаш дете, при положение че не си омъжена? Тежко ти, че си извършила такъв тежък грях!

Мария не им отговорила, а със знаци им обяснила, ако имат въпроси, да се обръщат към детето. Евреите ѝ се присмели и казали:

– Къде се е чуло и видяло кърмаче да говори!?

Но след като видели упорството и настоятелността на Мария, те се обърнали към детето и с учудване видели, че то започнало да им говори:

– Аз съм Исус, син на Мария, и дойдох на този свят по Божия воля.

Фактът, че Исус говори, докато е все още в люлка, бил невероятен и ужасяващ за Бани Израил, но както обикновено някои завистливи и обичащи материалния свят хора, които се опасявали влиянието им да не намалее, решили да вземат предпазни мерки и започнали още повече да тормозят Мария и сина ѝ.

В същото време астролози, гадатели и учени от други страни, които били разбрали за историята на Мария и Исус, дошли да ги посетят и не само че приели монотеизма, но и поднесли на майката и детето много подаръци. Все по-голямата почит към Исус станала причина римският владетел на Палестина – Херудис, да се уплаши за съдбата на властта си и да заповяда да убият пророка. Но тъй като Аллах ценял много Мария и сина ѝ и полагал особени грижи за тях, Той ги предупредил, преди владетелят да успее да осъществи коварния си план. И така, разбирайки за плана, Мария и Исус напуснали Палестина и се отправили към Египет, къ-

гето останали 30 години. По заповед на Всевишния, когато Исус навършил тридесет години, той се завърнал в Палестина и започнал да призовава тамошния народ да приеме неговата религия. Господ дарил Исус със способността да върши различни чудеса, като например да съживява мъртвите, да връща зрението на слепите, да лекува тежко болните.

Библията била изпослана на Исус, когато той бил в Египет. Благодарение на извършваните от пророка чудеса много хора започнали да му вярват и приели религията му. Исус избрал дванадесет измежду тях и те били наречени апостоли. Тяхната задача била да ходят от град на град и да проповядват християнската вяра. Колкото повече се увеличавал броят на последователите на религията, толкова повече нараствало и притеснението и недоволството на еврейските големци и те започнали да търсят решение на проблема.

Един ден няколко от апостолите помолили Исус за нещо глупаво. Те се били усъмнили в мисията му и искали да го изпитат. Затова го помолили да им сваля маса от небето. Учуден, Исус ги попитал:

– Ако наистина вярвате, то тогава какви са тези желаня!?

Апостолите отговорили, че нямат нищо предвид и ако пророкът не ги е разбрал правилно, да им прости. Тогава Исус помолил Аллах да им прати маса. Господ казал, че ще спусне исканата маса, но заръчал на Исус да напомни на апостолите, че ако пак се усъмнят, ще ги сполети огромно, тежко наказание. Исус предал на апостолите думите на Аллах. Тогава от небето била спусната маса и учениците пили и яли от всичко, сложено на нея, благодарили на

Бога и продължили да проповядват християнското учение.

Докато апостолите вървели от град на град, евреите също не стоели без работа. Решени да убият Исус, те го търсели неуморно. Колкото повече го търсели, толкова по трудно им се струвало, че ще го намерят, но ето че накрая открили един от апостолите на име Шамаон ас-Саффар и попитали него за мястото, на което се крие пророкът. Той обаче не го издал. Не след дълго евреите открили друг апостол на име Юда. Юда бил алчен и беден човек, когото големците подкупили и заплашили, и така успели да научат къде е Исус. Евреите заловили пророка и започнали да го обиждат и обвиняват. Удряйки го жестоко, те го отвели до кръста, но тъй като Исус се радвал на изключителна милост от страна на Аллах, той незабавно бил издигнат в небето. Юдеите решили, че това е нова измама и магия и в крайна сметка някой трябва да бъде наказан. Така те хванали предалия Исус апостол, който си приличал много с пророка, и разпънали него на кръста вместо Месията, който по това време вече бил при нашия Творец.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ОБИТАТЕЛИТЕ НА ПЕЩЕРАТА

В Рим управлявал справедлив, милостив и грижеш се за поданиците си цар и докато той бил жив, народът живеел спокойно и охолно. След смъртта му обаче положението на римляните се променило изведнъж. Появили се неразбирателства и противоречия между хората, които били разпалвани от някои самолюбиви и търсещи авантюра личности.

Владетелят на страната съседка, Дакианус, се възползвал от това положение, нападнал страната с голяма армия и я завоювал. Построил си великолепен дворец, а с хората се отнасял грубо и лошо. Новият владетел назначил шестима везири и много скоро благодарение на построяните им ласкателства и хвалби започнал да се приема за нещо повече от обикновен човек и стигнал дори дотам, че обявил себе си за Бог и поискал хората да му се прекланят.

На празник, организиран по този повод, в разгара на веселбата пристигнал пратеник и подал на царя писмо. Щом го прочел, царят пребледнял. Причината била, че разбрал, че един от могъщите владетели на съседните нему страни бил нападнал царството му – нападение, което го обезпокоило силно. Един от везирите, който бил мъдър и прозорлив мъж, виждайки пребледнялото и изплашено лице на царя, разбрал, че нещо силно го терзае, и си рекъл: "Ако той наистина е Бог, за каквото се обявява, тогава защо се изплаши толкова само при прочитането на едно писмо!? Значи той е най-обикновен без-

помощен човек и да се прекланяш пред него е предателство спрямо народа и Единосъщния Аллах.”

Така той извикал и другите петима везири и споделил мислите си с тях. Те били съгласни с него и след като се посъветвали, взели решение всички заедно да напуснат тази страна на невежи и глупци и да се скрият на някое тихо място, където със спокойна и чиста съвест да се молят и прекланят пред Всевишния. За тази цел те си взели по малко багаж и се отправили на път. След като вървели известно време, срещнали един овчар и го помолвили да им даде малко вода. Овчарят изпълнил молбата им и ги попитал кои са и накъде отиват. Страхувайки се да разкрият самоличността си, везирите се опитали да заблудят овчаря, но той им казал:

– От лицата ви разбрах, че сте благородни и умни хора и затова искам да ми кажете истината.

Везирите нямали друг изход и му разказали историята и намеренията си. Много щастлив, овчарят им казал:

– За щастие и аз мисля като вас и искам да ви придружа!

Отначало везирите не се съгласили, но след като видели упорството и непримиримостта на овчаря, те приели и го взели със себе си.

Овчарят имал и куче, което пътуващите се опитали да изгонят, но не успели и то също продължило пътя с тях. След като вървели много дълго време, те решили да седнат да си починат. Овчарят знаел една пещера, намираща се наблизо, и всички отишли да си отгъхнат там. Така заспали в пещерата и сънят им продължил не часове, нито

дни или месеци, а цели триста години, след които по Божия воля се събудили.

След като се събудили, седмината започнали да се питат колко ли време са спали. Един рекъл – един ден, друг – половин, според трети пък били спали само няколко часа. Когато излезли от пещерата, те били поразени от настъпилите в природата промени, но не разбрали, че откакто са дошли, е изминало толкова много време. Малко по-късно един от тях се отправил към града, за да купи малко храна, но с учудване забелязал, че всичко се е променило. Въпреки това открил хлебарницата и купил хляб, но когато понечил да го плати, хлебарят погледнал с учудване парите му и попитал:

– Човече, да не би да си открил някое съкровище!

Човекът отговорил:

– Не съм открил никакво съкровище. Вчера продавах фурми и това са парите, които получих за продадените плодове.

Хлебарят не повярвал на думите на човека и го отвел при владетеля, който казал:

– Човече, не се страхувай! Нашият пророк Исус Месията е заповядал всеки, който открие имане, да даде една пета от него на господаря си, а останалото да остане за намерилия го, който да го харчи спокойно и без страх.

След като чул тези думи, човекът се видял принуден да разкаже историята си на господаря. Управникът бил много учуден и казал:

– Дакианус е живял преди триста години. След него Аллах ни прати пророк на име Исус и ние сега следваме и слушаме него и почитаме и се прекланя-

ме пред Единствения Аллах. Вашата история е странна и невероятна и ние бихме искали да те придружим и да се запознаем с приятелите ти отблизо.

След тези думи всички се отправили към пещерата. Когато приближили, човекът се обърнал към господаря и придружаващите го и им казал:

– Възможно е неочакваното ви посещение да уплаши и притесни приятелите ми и затова е по-добре аз да ви преваря и да им разкажа какво е станало, преди да ви видят.

Останалите обитатели на пещерата били изумени и объркани от думите на слезлия в града човек и разбрали, че Аллах е пожелал да продължи съня им цели три века. Затова те се обърнали към Него и Го помолили да ги върне обратно в тяхното време. Молитвата им била чута и те отново потънали в дълбок сън.

Владетелят и придружителите му, които чакали от известно време, изгубили търпение и решили да влязат в пещерата и сами да разберат какво става. Но когато влезли там, те не открили никого, защото по заповед на Великия Аллах обитателите на пещерата били станали невидими.

Царят, който бил видял един от обитателите на пещерата със собствените си очи, когато при претърсването не намерил друг изход от нея, изпитал особена почит и обич към тези хора и заповядал на това място да се построи храм за поклонение, където хората да идват да прославят Божието име и така да показват уважението си към обитателите на пещерата.

Това е и краят на тази странна история.

ДВАДЕСЕТА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА ХВЪРЛЕНИТЕ В ЯМИТЕ

Зу Нуас, Владетелят на племето Хумаир, бил жесток и безсърдечен човек, който, приел еврейската религия, се опълчвал срещу християнството и унищожавал всеки, който му се противопоставел. Той се борел срещу християните не само в своята страна, но нападал и съседните християнски държави и се старал да ги унищожават, а ако жителите им не приемели юдейската вяра, били избивани. Поради това по негово време християнската религия западнала и влиянието ѝ отслабнало.

Един ден известили Зу Нуас, че в Неджран¹⁷ живее човек, който разпространява християнството и там го процъфтява. Той незабавно подготвил войската си и се отправил нататък, опънал лагер близо до града и извикал неджранските големци при себе си. А когато те дошли, се обърнал към тях и им казал:

– Чух, че сте приели християнската вяра. Давам ви три дена да размислите и ако след това не изоставите религията си и не приемете юдеизма, ще избия всички ви.

Големците на Неджран, които били приели чистосърдечно и всеотдайно правата религия, отговорили:

– Нямаме нужда от отсрочка и каквото и да сте решили да ни сторите, сторете го, защото ние сме готови и не се боим от смъртта.

¹⁷ Неджран – град в Арабския полуостров на територията на Йемен – бел. ред.

Чувайки този твърд отговор, Зу Нуас се разгневил много и заповядал на подчинените си да изкопаят ями, които да напълнят с много сухи съчки, да ги запалят и да хвърлят в тях всеки, който не се откаже от християнската вяра. Дори онзи, който само споменал Христовото име, не можел да бъде сигурен за живота си. Така Зу Нуас убил близо двайсет хиляди души от племето, а много други обезобразил, отрязвайки им нос, ухо или друга част от тялото, като така предизвикал в града огромна трагедия.

Един човек от племето успял да се качи на кон и да стигне с него до Рим, където управлявал благочестив християнски владетел, и му разказал какво е сполетяло Негжран. Римският владетел казал:

– Вашата история ме трогна много дълбоко, но тъй като се намираме много далеч от вас, не мога да направя нищо, за да ви помогна, но ще напиша едно писмо до Негжаши, владетеля на Етиопия, ако може, нека той да ви помогне.

Негжранският жител взел писмото и отишъл при Негжаши, който също бил богобоязлив християнин, затова приел молбата му, събрал огромна войска и се отправил към Зу Нуас.

Зу Нуас бил осведомен за отпавилата се към него войска на Негжаши и затова взел всички необходими мерки и тръгнал със своята армия да пресрещне етиопския владетел. Но тъй като Аллах покровителствал Негжаши, армията на Зу Нуас била разбита, а самият той убит.

Тази история е известна под това име поради ямите, в които бил запален огънят. Надявам се тя да е била полезна и поучителна за вас.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ЧАСТ

ИСТОРИЯТА НА СПОДВИЖНИЦИТЕ НА СЛОНА

Преданието за сподвижниците на слона се отнася към годината, през която е роден пророкът Мохаммад, и гласи така:

Съобщили на владетеля на Етиопия, че храмът Кааба в град Мека е място за посещение и поклонение на много хора и ако той успее да направи нещо тези хора да идват на поклонение в неговата страна, то тя би забогатяла и би се развила много. И така по заповед на етиопския владетел бил построен огромен, великолепен храм, украсен с прекрасни златни и сребърни орнаменти и декориран със скъпоценни камъни. Въпреки добрата подготовка не бил постигнат така желаният резултат, оживлението пред Кааба не намаляло, а от огромната и шумна реклама нямало никакъв ефект. По някаква случайност на тръгване от етиопския храм група арабски търговци, нощували там, забравили да загасят запаления през нощта огън и пламъците обхванали целия храм и го унищожили.

След като съобщили на владетеля на Етиопия какво се е случило, той решил, че арабите са запалили храма умишлено, възнамерявайки да го унищожат, затова повикал главнокомандващия войската – Абраха, и му заповядал да поведе воините към Мека и да унищожи Кааба. Така не само щяло да е отмъстено за етиопския храм, но щяло да е унищожено и мястото за поклонение в Мека.

Начело на многобройна армия, яздеца слонове, Абраха се отправил към Мека, за да унищожи Кааба.

Когато стигнали в покрайнините на града, главнокомандващият заповядал на воините си да изземват всичката собственост и камили, на които попаднат. Така, когато воините на Абраха видели едно стадо камили, те го прибрали. Тези камили били собственост на Абду-л-Мутталиб – един от големците на племето Курайш и отговарящ за ключовете на Кааба.

Абраха изпратил в Мека вестител, който да обясни на всички хора причината за идването на войската. Уплашени за живота си, хората напуснали града и се пръснали по хълмовете около него. В същото време съобщили на Абду-л-Мутталиб, че камилите му са прибрани и той бил принуден да отиде в лагера на Абраха, където бил приет с уважение и почит.

Абраха мислел, че Абду-л-Мутталиб е дошъл да се опита да му попречи да разруши Кааба, но когато го попитал защо е тук, курайшитът отговорил, че е дошъл да си прибере камилите. Абраха бил много учуден и казал:

– Аз мислех, че си дошъл да спасиш Кааба от разрушаване, но сега разбирам, че ти си дошъл само за да си прибереш камилите. Нима за теб камилите са по-важни и по-ценни от храма!?

Абду-л-Мутталиб отговорил:

– Всяко нещо има свой собственик. Аз съм собственик на тези камили, а Аллах е собственик на Своя дом. Всеки е длъжен да пази и да се грижи за собствеността си.

Тогава Абраха заповядал да върнат камилите на Абду-л-Мутталиб и казал:

– Ако той бе поискал да не повреждам Кааба и да си тръгна, щях да го послушам и да поема обратния път.

След като Абду-л-Мутталиб напуснал лагера на Абраха, последният дал заповед на воините си да нападнат Кааба. Но неочаквано над армията се появило множество гребни птици, всяка една от които носела в човката си малко камъче. В Свещения Коран тези птици са наречени абаабиил, а камъчетата са от печена глина. Птиците кръжали над главите на воините на Абраха и пускали гребните камъчета върху главите им. Всяко камъче улучвало по един войник, който веднага падал мъртъв на земята. Абраха също бил сполетян от тази участ. Само един воин успял да се измъкне жив и да се завърне при своя владетел, на когото разказал какво се случило. Владетелят, който бил поразен от това, което му съобщил войникът, го попитал:

– Що за птици бяха това и как така успяха да унищожат такава силна армия!?

Царят още не бил завършил въпроса си, когато на хоризонта се появила една от птиците. Виждайки я, на лицето на оцелелия воин се изписал ужас, той показал птицата на своя господар и казал:

– Ето, това е една от онези птици.

В същия момент птичката хвърлила камъка, намиращ се в човката ѝ, върху войника и така убила и него.

По този начин владетелят разбрал какво е наказанието на онзи, който иска да разруши Божия дом.

Това е историята на сподвижниците на слона, чието коварство станало причина за смъртта им.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ЧАСТ

ЖИВОТЪТ НА ПРОРОКА МОХАММАД

Пророкът Мохаммад се родил на сутринта на 17 раби ал-ауал (третия месец от лунния календар) в годината на слона – един петъчен ден. Майка му е Амина, дъщеря на Уахаб, а баща му – Абдуллах, син на Абу-л-Мутталиб – един от големците на Курайш и отговарящ за ключовете на Кааба.

Казват, че Абу-л-Мутталиб дал обет да принесе в жертва на Аллах един от синовете си. За да избере кой от синовете му да е това, той теглил жребий и изтеглил името на Абдуллах, който бил по-красив и по-силен от братята си, и Абу-л-Мутталиб започнал да се приготвя за жертвоприношението. Някои от големците на Курайш, които били край него, започнали да търсят изход от ситуацията и принудили Абу-л-Мутталиб да се посветва с една жена – монахиня, която живеела наблизо. Абу-л-Мутталиб отишъл при монахинята и тя казала:

– Доведете десет камили и ги поставете на една страна, а на другата страна нека да застане Абдуллах. Тогава теглете жребий. Ако изтеглите

името на Абдуллах, доведете още десет камили и така увеличавайте броя им, с по десет докато съдбата избере тях.

Абду-л-Мутталиб се съгласил и продължил да хвърля жребий, докато на десетия път, когато броят на камилите бил достигнал сто, жребият се паднал на тях. Абду-л-Мутталиб, който все още се съмнявал и мислел, че така не ще спечели съгласието на Аллах, хвърлил жребий още два пъти и той отново посочил, че камилите трябва да се принесат в жертва. Така Абду-л-Мутталиб се убедил, че това е волята на Аллах и заповядал да заколят камилите за курбан. Така по Божия воля Абдуллах се спасил и по-късно се оженил за дъщерята на Уахаб – Амина, и от техния брак на бял свят се появил Мохаммад. Пророкът се родил след смъртта на баща си. След сватбата на Абдуллах Абду-л-Мутталиб изпратил сина си с един търговски керван, след завръщането на който състоянието на Абдуллах се влошило и той починал.

Казват, че при раждането на пророка се срутили четиринадесет стълба в двора на Хосроу¹⁸, а огънят в зороастрийския храм на персите изгаснал след хиляда години непрекъснато горене.

Лишен от бащини ласки, Мохаммад израснал с грижите на майка си и покровителството на дядо си Абду-л-Мутталиб, а когато и той си отишъл от този свят, настойник на Мохаммад станал чичо му, Абу Талиб, заедно с когото пророкът често пътувал и с помощта на тези пътувания избрал да се занимава с търговия. Не след дълго, благодарение на

¹⁸ Хосроу – име на няколко от царете на Сасанидската династия – бел. ред.

придобития опит Мохаммад привлякъл вниманието на богата и влиятелна жена на име Хадиджа, която му възложила грижата за стагата си.

Заради чистотата и непорочността си Мохаммад получил прозвището Амин (ар. – честен) и пленена от добродетелите му, Хадиджа се влюбила в него и не след дълго двамата се оженили. Тази благородна дама поставила цялото си богатство на разположение на мъжа си и не пестяла никакви усилия, за да се чувства той добре.

От време на време Мохаммад се уединявал в една пещера, където на тишина, необезпокояван от никого, отправял молитви и се отдавал изцяло на Аллах. Пещерата се наричала Хира и се намирала в една от планините в околностите на Мека. Хадиджа имала пълно доверие на съпруга си и никога не го разпитвала, напротив, винаги му помагала според възможностите си.

Мохаммад, който виждал, че съгражданите му са затънали в невежество и идолопоклонничество и че развратът и греховните постъпки се увеличават с всеки изминал ден, се измъчвал много и споделял чувствата и болките си с Твореца, като Го молел да напътства съгражданите му по правия път. Освен това Мохаммад не пестял и собствените си сили и непрекъснато съветвал и помагал на хората и ги призовавал да вършат добро и да странят от зло. Но курайшитите, които дълги години практикували идолопоклонничеството и имали изгода от него, му се противопоставяли и се надсмивали над гумите му.

Не след дълго настъпил уреченият момент и когато Мохаммад, както обикновено, се бил усамо-

тил в пещерата Хира и се прекланял пред Аллах, му се появил Гавриил и му казал:

– Чети [о, Мохаммад] в името на твоя Господ, Който сътвори – сътвори човека от съсирек!¹⁹

Мохаммад бил обхванат от неописуем страх и ужас и казал:

– Не мога да чета.

Гавриил обаче повторил Божията заповед и постепенно Мохаммад почувствал, че може да чете и попитал:

– Какво да чета?

Тогавга Гавриил продължил да му предава думите на Аллах и така Мохаммад разбрал, че е избран от Всемогъщия Творец за пророк, и ангелът му казал:

– Ти си последният пророк на Аллах и след теб не ще бъдат пращани пророци. Ти си печатът на Божиите пратеници.

След това Гавриил дал на пророка необходимите напътствия.

Завръщайки се от пещерата Хира, Мохаммад споделил със съпругата си Хадиджа какво му се е случило. След това събрал големците на Курайш, роднините си и останалите хора от племето и разказал и на тях какво е станало в пещерата, и ги призовал да му помогнат и да приемат думите му.

Първият човек, който повярвал на думите на пророка, била жена му Хадиджа, а първият мъж – племенникът му Али.

Три години пророкът проповядвал учението си тайно и много хора се присъединили към него, но в

¹⁹ Коран 96: 1-2; Превод на Свещения Коран, превод от арабския оригинал – Цветан Теофанов; изд. "Тайба ал-Хайрия"; София, 1997.

същото време и противниците му ставали все повече.

Първенците на Мека, които виждали в проповедта на Мохаммад заплаха за положението и властта си, се опитали да съблазнят пророка и да го накарат да престане да агитира за вярата си, като обещали да му дадат колкото богатство и величие иска и дори били готови да го оженят за едно от най-красивите арабски момичета. Но пророкът отказал с думите:

– Дори ако поставите слънцето в едната ми ръка, а месеца в другата, пак не ще се отрека от вярата и мисията си на пророк.

Чувайки този отговор, враговете му изоставили доброто си поведение и започнали да обиждат и притесняват Мохаммад и да се отнасят към него толкова непочтено и унижително, че вгорчили живота му и не се въздържали да го обиждат и унижават по най-грозен начин. Смирението и търпението на пророка нямали край и той отговарял на всички тези груби постъпки с добрина и любезност. Неговите искрени и красиви думи оставяли отпечатък в сърцата на хората и прониквали до най-съкровените кътчета на душите им и езичниците казвали:

– Думите на Мохаммад са вълшебство и магия.

А онези, които били способни да оценят напътствията и щастието, се присъединявали към него.

Колкото повече се увеличавал броят на привържениците на Мохаммад, толкова по-силно големците в Мека чувствали опасност и несигурност и враждебността им се увеличавала. Така постепенно злобата и ненавистта им започнали да затрудняват живота на мюсюлманите и ръководени

от пророка, те отишли в едно дере в околностите на Мека, носещо името дефилето на Абу Талиб.

Пророкът и неговите сподвижници изживели най-тежките лишения и изпитания именно тук и едни от най-скъпите на пророка хора не могли да понесат трудностите и напуснали този свят. Така си отишла върната му и любяща съпруга Хадиджа, която се отнасяла с такава преданост и саможертва към него, като оставила след себе си дъщеря – Фатима. Сура Ал-Каусар е низпослана на пророка именно в почит на жена му. Освен това от този свят си отишъл и благородният чичо на Мохаммад – Абу Талиб, и така пророкът загубил своя уважаван покровител.

Архангел Гавриил постоянно се явявал на Мохаммад, предавал му думите на Аллах и го подпомагал по всякакви въпроси, за да може пророкът да продължи пътя си. Междувременно племенникът му – Али, бил станал пълнолетен и твърдо го подкрепял.

Идолопоклонниците в Мека непрекъснато търсели начини да изтезават и мъчат мюсюлманите и един ден на таино заседание решили да убият пророка. Но Гавриил разкрил на пророка плана им и вярващите решили друг да легне в постелята на Божия пратеник. Али пожелал той да направи това и гадената вечер легнал да спи в постелята на чичо си. В същото време пророкът напуснал града и се скрил в една пещера, входът на която по заповед на Аллах бил покрит с огромна паяжина.

След като нападнали дома на пророка и открили там Али, неверниците се впуснали да преследват Мохаммад. По пътя си минали покрай пещерата, в която се бил укрил пратеникът, но тъй като вхо-

гът ѝ бил покрит с паяжини, те решили, че в нея скоро не е влизал никой, иначе паяжините щяха да са разкъсани. Така Мохаммад успял да се спаси от коварството на враговете си и въпреки че от началото на мисията му били изминали десет години, той решил да се пресели със сподвижниците си. Всички напуснали Мека и отишли в град Ясриб, който по-късно бил наречен Медина ан-Наби (ар. град на пророка) или Медина.

Пророкът бил притесняван не само от идолопоклонниците в Мека, но и от юдеите и затова решил първо да се справи с тях, а после да се сражава със своите съграждани. Мохаммад унищожил евреите от Хайбар, Бани Кариза и Бани Кинкаа, а после в битката при кладенците Бадр край Медина победил и идолопоклонниците. За огромно съжаление мюсюлманите, които печелели битките, въпреки че често били по-малобройни от противника, в битката при планината Ухуд край Медина се държали високомерно и гордо и в стремеж към земните богатства изгубили смиреността си и били победени от неверниците. В тази битка загинал храбрият чичо на пророка – Хамза, самият пророк изгубил зъбите си, а племенникът му Али получил многобройни рани.

В битката при рововете, поучили се от загубата си, мюсюлманите се били смело и победили врага, чийто герой Омар ибн Абдул бил сразен от Али и оттогава за Али се предават думите: "Няма боец като Али и меч като Зу ал-факар²⁰."

²⁰ Зу ал-факар – мечът, който пророкът Мохаммад отнел от врага в битката при Бадр и който по-късно станал собственост на племенника му Али – бел. ред.

Така пророкът премахнал една по една всички пречки от пътя си и от ден на ден разпространявал истинната религия. Все повече, и довел исляма до толкова могъщество, че той се превърнал в най-великата сила за онова време и победил могъщите тогава империи – Персия и Рим, и се разпрострял над целия цивилизован свят.

Докато бил жив, пророкът изпратил писма до съседните страни и ги приканил да приемат исляма. Не след дълго неверниците и идолопоклонниците били победени, мюсюлманите превзели град Мека и след като махнали идолите от храма Кааба, той се превърнал в мечта и надежда за всички Вярващи.

В знак на благодарност за жертвоготовността и предаността на Али Мохаммад му дал дъщеря си Фатима за жена, а по време на последния хадж го посочил за свой заместник, като казал:

– Този, на когото съм бил водач, сега Али е негов водач.

Така завършил благородният и благочестив живот на пророка, чийто пречист дух се присъединил към Божието царство. След смъртта на пророка ислямът не само не започнал да запада, но и силата и величието му нараствали с всеки изминал ден.

Така завършва тази книга, въпреки че истории има още много.

ИЗДАДЕНИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК ЗА ИРАНСКАТА КУЛТУРА

1. **Съвършената сахифа** – *Имам Али Зайн ал-Абидин* – Връзката на човека с Бог и света и мястото му сред Божиите създания.
2. **Изкуство, очакващо спасителя** – *Д-р Али Шариати* – Мястото на изкуството в исляма.
3. **Култура и литература на гревния Иран** – *Д-р Джемшид Сайяр* – Изкуство, литература и история на Иран.
4. **Какво е ислямът?** – *Център за проучване и изследване* – Оpozнаване на исляма.
5. **Жените в очите и сърцето на Мохаммад (С.А.С.)** – *Д-р Али Шариати* – Възгледите на пророка за жените.
6. **Развитието на Иранската гържавност при управлението на Аятоллах Хомейни (Р.А.)** – *Мирослав Пантев* – Дипломна и изследователска работа.
7. **Книга за Иран** – *Наталина Иванова* – Пътепис за Иран.
8. **Бог и неговите атрибути** – *Саид Муджтеба, Мусави Лари* – Качествата на Бог.
9. **Пророчеството** – *Саид Муджтеба, Мусави Лари* – Мисията на пророка.
10. **Положението на жената в исляма** – *Мортеза Мотахари* – Личността и мястото на жената в исляма.
11. **Човекът и неговата съдба** – *Мортеза Мотахари* – Житие на човека в земния свят.
12. **Конституция на ИР Иран**
13. **Иран в началото на 2001 г.** – *Културно представителство на ИР Иран* – София – Постиженията на ИР Иран досега.

14. Увод към цивилизацията на ислямската общност – Д-р Джемшид Сайяр – Ислямската цивилизация.
15. Младежта и нравствеността – Мусави Лари – Младежта и нравствеността.
16. Четиринадесетте мъченици – Хуржетул ислям, Сейед Махди Дагвар – Представяне на светите имами в исляма.
17. Какво е намаз? – Аятолах д-р Бехешти – Молитвата в исляма.
18. Граматика на български език – Д-р Джемшид Сайяр – Граматика.
19. Поглед към ислямската революция в Иран – Културно представителство на ИР Иран – София – Запознаване с ислямската революция в Иран.

ГОТОВИ ЗА ПЕЧАТ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК ЗА ИРАНСКАТА КУЛТУРА

1. Семейството в исляма – Мортеза Мотахари – Задължения и място на семейството в исляма.
2. Иран – познат и непознат свят – Лина Петкова – Възгледите на авторката и нейното разбиране за Иран.
3. Жената мюсюлманка – Д-р Али Шариати – Жената – нейната личност и стойност през погледа на Шариати.
4. Свободата на човека и свободният човек – Д-р Али Шариати – Достойнството на човека и неговата стойност в съвременния свят.

5. **Разказ за пробуждането** – Книга за живота на имам Хомейни (Р.А.) – *Маджид Ансари* – Борбата на имам Хомейни и на иранския народ.
6. **Избрани стихотворения от Малекалшоарае Бахар** – *Остад Бахар* – Поезия.
7. **Персийско-български речник** – *Колектив* – Речник.
8. **Сборник на Парвин Етесами** – *Парвин Етесами* – Поезия на голямата иранска поетеса.
9. **Човекът през погледа на Корана** – *Мортеза Мотахари* – Опознаване на човека чрез свещения Коран.
10. **Възраждане на религиозното мислене** – *Аламе Екбал Лахури* – Обяснение за религиозния живот на свет. общност.
11. **Приказки от Персия и други страни** – Приказни образи от литературата на Иран и други страни.

За придобиване на тези книги и статии за Иран
може да се обърнете за контакт към

КУЛТУРНОТО ПРЕДСТАВИТЕЛСТВО НА ПОСОЛСТВОТО
НА ИР ИРАН – СОФИЯ

адрес: бул. "Евлоги Георгиев" № 101
тел. 944-30-43

ИСТОРИИТЕ НА ПРОРОЦИТЕ

Съставител: Ахмад Карими

Превод – Мехди Маадани и Славена Гергова

Редактор – Славена Гергова

Коректор – Ивета Митева

Предпечатна подготовка – Ивета Митева

Формат 16/60/84

Печатни коли 9,75

Печат – "ВОТОМАНИ" – София, ☎ 945 41 91

Издателство "МЕДБУК" ООД

София 1000, ПК-951, ☎ 088 670-656

Цена 3,80 лв